

DE EERSTE BRIEF AAN DE THESSALONICENZEN

Een verklaring van Paulus' brief
speciaal voor jou

Ger de Koning

**ROTS
VAST**
7

De eerste brief aan de Thessalonicenzen

De eerste brief aan de
THESSALONICENZEN

**Een verklaring van Paulus' brief
speciaal voor jou**

Rotsvast 7

Ger de Koning

uitgeverij **Daniël**

Webwinkel: www.uitgeverijdaniel.nl

Bestellingen: info@uitgeverijdaniel.nl

Deze publicatie is verkrijgbaar in boekvorm in één band met de tweede brief aan de Thessalonicenzen bij Uitgeverij Daniël:

© 2021 Uitgeverij Daniël, Zwolle, NL, ISBN 978-90-79718-92-4 (paperback)

Omslagontwerp: Jan Paul Spoor

Lay-out: Jan Noordhoek

Niets uit deze uitgave mag – anders dan voor eigen gebruik – worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van ‘Stichting Uitgeverij Daniël’ of de auteur.

Het gebruik van de Herziene Statenvertaling is in dit commentaar toegestaan onder voorwaarde van de volgende duidelijke copyrightvermelding:

De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © Stichting HSV 2010.

© Stichting HSV en Uitgeverij Jongbloed – Heerenveen. Alle rechten voorbehouden.

De bijbelteksten in deze uitgave uit Nieuwe Testament zijn ontleend aan de TELOS-vertaling. Voor gebruik van teksten uit de TELOS-vertaling is toestemming onder voorwaarde van de volgende duidelijke copyrightvermelding:

© Grace Publishing House – Rhenen. Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Tekstgebruik	7
Afkortingen bijbelboeken	7
Vertalingen	7
Haakjes	8
Vooraf	10
De eerste brief aan de Thessalonicenzen - Inleiding	12
1 Thessalonicenzen 1	17
Verzen 1-2 Aanhef, zegenwens en dankzegging	17
Verzen 3-4 Geloof, liefde, hoop en uitverkiezing	22
Verzen 5-8 Navolgers en voorbeelden	27
Verzen 9-10 Bekeerd – dienen – verwachten	32
1 Thessalonicenzen 2	37
Verzen 1-6 Hoe het evangelie van God ingang kreeg	37
Verzen 7-12 Paulus' gedrag onder hen	42
Verzen 13-20 Vervolging en verlangen	47
1 Thessalonicenzen 3	52
Verzen 1-6 Paulus' zorg	52
Verzen 7-13 Liefde en heiligheid	57
1 Thessalonicenzen 4	62
Verzen 1-3 Heiligheid	62
Verzen 4-8 De wil van God	67
Verzen 9-12 Broederliefde en werken	72
Verzen 13-18 De Heer komt ons halen!	77

1 Thessalonicenzen 5	83
Verzen 1-4 De dag van de Heer	83
Verzen 5-11 Waken en nuchter zijn	88
Verzen 12-14 Erkenning en zorg	93
Verzen 15-18 Verblijden, bidden, danken	98
Verzen 19-28 Laatste vermaningen	103
 Andere publicaties	 108

Tekstgebruik

Afkorting bijbelboeken

Oude Testament

Thora

Gn Genesis
Ex Exodus
Lv Leviticus
Nm Numeri
Dt Deuteronomium

Historische boeken

Jz Jozua
Ri Richteren
Ru Ruth
1Sm 1 Samuel
2Sm 2 Samuel
1Kn 1 Koningen
2Kn 2 Koningen
1Kr 1 Kronieken
2Kr 2 Kronieken
Ea Ezra
Ne Nehemia
Es Esther

Poëtische boeken

Jb Job
Ps Psalmen
Sp Spreuken
Pr Prediker
Hl Hooglied

Profetische boeken

Js Jesaja
Jr Jeremia
Kl Klaagliederen
Ez Ezechiël
Dn Daniël
Hs Hosea
Jl Joël
Am Amos
Ob Obadja
Jn Jona
Mi Micha
Na Nahum
Hk Habakuk
Zf Zefanja
Hg Haggai
Zc Zacharia
Ml Maleachi

Nieuwe Testament

Mt Mattheüs
Mk Markus
Lk Lukas
Jh Johannes
Hd Handelingen
Rm Romeinen
1Ko 1 Korinthiërs
2Ko 2 Korinthiërs
Gl Galaten
Ef Efeziërs
Fp Filippenzen
Ko Kolossenzen
1Th 1 Thessalonicenzen
2Th 2 Thessalonicenzen
1Tm 1 Timotheüs
2Tm 2 Timotheüs
Tt Titus
Fm Filémon
Hb Hebreëen
Jk Jakobus
1Pt 1 Petrus
2Pt 2 Petrus
1Jh 1 Johannes
2Jh 2 Johannes
3Jh 3 Johannes
Jd Judas
Op Openbaring

Vertalingen

Alle tekstaanhalingen uit het Oude Testament komen uit de Herziene Statenvertaling (HSV).

De tekstaanhalingen uit het Nieuwe Testament komen uit de Herziene Voorhoeve-uitgave, ook wel TELOS-vertaling genoemd.

Haakjes

Oude Testament

In de bijbelgedeelten van het Oude Testament worden twee soorten haakjes gebruikt:

Ronde haakjes ()

Deze dienen uitsluitend om het lezen en begrijpen van de tekst te vergemakkelijken; zij geven aan dat een bepaald gedeelte een soort tussenzin vormt die de eigenlijke loop van het verhaal of het betoog enigszins onderbreekt. De woorden tussen ronde haakjes behoren tot de grondtekst.

Vierkante haakjes []

Deze haakjes staan om woorden die in de gedrukte uitgave van de Herziene Statenvertaling cursief staan. Omdat ik in dit boek de hele bijbeltekst cursief weergeef, maak ik gebruik van deze haakjes om deze woorden die cursief in de gedrukte uitgave staan te markeren. Deze haakjes geven aan dat de ingesloten woorden niet in de grondtekst voorkomen, maar in het Nederlands zijn ingevoegd om de tekst begrijpelijk te maken.

Nieuwe Testament

In de bijbelgedeelten van het Nieuwe Testament worden drie soorten haakjes gebruikt. Ik citeer wat hierover in het 'Voorwoord' van de TELOS-vertaling wordt gezegd:

'In de vertaling zijn drie soorten haakjes gebruikt:

Ronde haakjes ()

Deze dienen uitsluitend om het lezen en begrijpen van de tekst te vergemakkelijken; zij geven aan dat een bepaald gedeelte een soort tussenzin vormt die de eigenlijke loop van het verhaal of het betoog enigszins onderbreekt.

Vierkante haakjes []

Deze geven aan dat de ingesloten woorden niet in de grondtekst voorkomen, maar in het Nederlands moeten worden ingevoegd om de tekst begrijpelijk te maken; deze woorden moeten dus altijd gelezen worden. Met name het (bepaalde) lidwoord ontbreekt nogal eens in het Grieks, waar dat in het Nederlands wel noodzakelijk is; aangezien verschillende uitleggers van mening zijn dat het al of niet voorkomen van het lidwoord vaak van grote betekenis is, is ernaar gestreefd dit overal in de vertaling tussen haakjes te plaatsen waar het in de grondtekst ontbreekt.

Scherpe haakjes < >

Deze geven aan dat de ingesloten woorden in sommige handschriften wel en in andere niet voorkomen.'

Vooraf

Beste vriend of vriendin,

Het heeft even geduurd, maar je hebt het zevende deel uit de Rotsvast-serie in handen. Dit deel gaat over de brieven van Paulus aan *pas bekeerden* die in de havenstad Thessalonika in Macedonië woonden. Daarom denk ik dat je dit boek met bijzondere belangstelling zult lezen.

Hoewel dit boek geschreven is voor jongeren, wil dat niet zeggen dat dit boek niet voor oudere gelovigen bestemd zou zijn. Ook oudere gelovigen kunnen pas bekeerd zijn en in die zin jonge gelovigen zijn. Maar ook gelovigen die al lang met de Heer leven, zullen telkens worden aangesproken door de frisheid van het geloofsleven van de pas bekeerden in Thessalonika. Ik hoop dat ook die gelovigen door dit boek bemoedigd worden.

Mijn bedoeling met het schrijven van dit commentaar blijft onveranderd. Ik wil met jou een gedeelte uit de Bijbel lezen en bespreken, omdat het onveranderd nodig blijft dat jij de Bijbel leest en leert begrijpen. Het is zelfs zo, dat de noodzaak steeds dringender wordt. De Bijbel is het enige veilige kompas om de richting van je leven te bepalen.

De wereld om je heen heeft afgerekend met God en Zijn Zoon en Zijn Woord. In de christenheid is de Bijbel gedegradeerd tot een boek van normen en waarden, waaraan ieder zijn eigen uitleg mag verbinden. Het gezag ervan over elk terrein van het leven wordt niet alleen betwijfeld, maar geloofchend. Als jij niet het Woord van God als basis voor je leven neemt, zal je levenshuis instorten.

Om dat te voorkomen wil ik je helpen je levenshuis te bouwen op het Woord van God. Als dan de stormen van het leven komen, zal het vast staan op de rots.

Ik geef nog een paar praktische tips en verklaringen voor het gebruik van dit boek:

1. Zorg ervoor dat je een goede vertaling van de Bijbel gebruikt. In dit boek gebruik ik voor het Nieuwe Testament de zgn. herziene Voorhoeve-uitgave, ook wel TELOS-vertaling genoemd. Het is de beste vertaling van het Nieuwe Testament die ik ken. Het taalgebruik is aangepast aan deze tijd, zonder dat het tekortdoet aan de letterlijke vertaling vanuit het Grieks. Voor het Oude Testament raad ik je aan de Herziene Statenvertaling te gebruiken.
2. De bijbeltekst van het betreffende stukje uit de *eerste brief aan de Thessalonicenzen* is aan het begin van het stukje opgenomen. Toch raad ik je aan om het aangegeven gedeelte ook in je eigen Bijbel te lezen. Ook voor alle tekstverwijzingen die in het stukje staan, is het belangrijk dat je die zelf in de Bijbel opzoekt.
3. Neem je voor om op de tijd die jij daarvoor het meest geschikt acht, iets uit de Bijbel te lezen, zin of geen zin. Het gaat om voedsel voor je hart. Zonder dit geestelijk voedsel zul je geestelijk niet groeien.

Om je daarbij te helpen heb ik dit boek in negenentwintig stukjes verdeeld. Tevens heb ik met een 'V' gevolgd door het vers nummer (bijvoorbeeld V2 is *vers 2*) aangegeven om welk vers uit het hoofdstuk het gaat. Lees elke dag één stukje. Als je dat doet, heb je binnen een maand een goede indruk gekregen van twee boeiende brieven uit de Bijbel.

De hele Bijbel is een schitterend boek. Het is mijn gebed dat ook jij daar steeds meer van overtuigd zult raken.

Ik wens je Gods zegen toe!

Ger de Koning

Middelburg, nieuwe druk 2021

De eerste brief aan de Thessalonicenzen

Inleiding

Lees de brief aandachtig een keer door.

Als Paulus op zijn tweede zendingsreis in Thessalonika komt (*Hd 17:1*) en daar predikt, ontstaat er een gemeente. Er ontstaat echter niet alleen een gemeente, maar ook vervolging. Tegenstand van de satan is vaak een bewijs dat er een echt werk van God gebeurt. Je hoeft er niet aan te twijfelen dat God echt bij de Thessalonicenzen aan het werk is. Zij getuigen van de Heer Jezus. Dan komt de satan in actie. Je zult weinig van de satan merken wanneer je niet als christen leeft.

De broeders sturen Paulus uit de stad weg (*Hd 17:5-10*). Hij is dan nog maar kort bij hen, slechts drie sabbatten (*Hd 17:2-4*). Hij heeft in hooguit vier weken zowel het evangelie gepredikt als onderwijs gegeven aan de pasbekeerden. Uit zijn eerste brief aan hen blijkt dat hij, ondanks zijn korte verblijf, toch al veel van de waarheid van God aan hen heeft kunnen doorgeven.

Paulus wordt uit Thessalonika naar Beréa gestuurd. Ook daar ontstaat vervolging, want de Joden uit Thessalonika komen daar om hem in opspraak te brengen. Ook daar sturen de broeders Paulus uit de stad weg (*Hd 17:14*). Je ziet dat Paulus echt niet de held uithangt. Je ziet ook, dat hij adviezen van broeders niet beneden zijn waardigheid acht, maar die aanvaardt.

Hij gaat naar Athene, terwijl zijn metgezellen Silas en Timotheüs in Beréa achterblijven. In Athene moet Timotheüs zich weer bij hem hebben gevoegd, want van daaruit zendt hij Timotheüs naar Thessalonika (*1Th 3:1-2*). Zelf vertrekt hij uit Athene en komt in Korinthe (*Hd 18:1*), waar Silas en Timotheüs zich weer bij hem voegen (*Hd*

18:5). Timotheüs heeft dan ook nieuws over de Thessalonicenzen (1Th 3:6).

Als Paulus de goede berichten van Timotheüs over hen verneemt, betekent dat voor hem een grote vertroosting, waarvoor hij God dankt. Dienaren zijn geen blokken beton. Ze hebben gevoelens. Paulus wordt door het bericht verkwikt. Uit het verslag van Timotheüs blijkt ook dat het nodig is om op een aantal zaken in te gaan. Hij wacht daarmee niet tot hij bij gelegenheid nog eens in de buurt is. Nee, direct nadat hij van Timotheüs het goede nieuws heeft vernomen, schrijft hij deze brief. Zodoende hebben wij, net als alle christenen door de tijden heen, een document van onschatbare waarde in handen.

Je kunt de brieven van Paulus aan de verschillende gemeenten zien als middelen waardoor de apostel over zijn werk waakt. Elke brief heeft een eigen karakter, in overeenstemming met de toestand van elke gemeente waaraan hij schrijft. God heeft dit gebruikt om op die manier in de Bijbel vast te leggen wat de eeuwen door voor de gemeente nodig is.

De twee brieven die Paulus aan de Thessalonicenzen schrijft, zijn de eerste brieven die hij heeft geschreven. De eerste brief aan hen schrijft hij als een aanvulling op wat hij hun al mondeling heeft meegedeeld. Zo voorziet hij in wat er aan hun kennis ontbreekt. Zijn tweede brief is nodig omdat er valse leringen ten aanzien van Christus' wederkomst onder hen opduiken. Als zij zich openstellen voor deze dwaalleringen, zal hun geloof ernstig worden ondermijnd en zullen zij tot onwaardige praktijken worden gebracht. Zijn tweede brief is meer corrigerend. Hij ontmaskert de dwaalleer om te voorkomen dat hun geloof schipbreuk zal lijden.

Het centrale thema in beide brieven is de wederkomst van Christus. En dat niet slechts als formele leerstelling. Christus' wederkomst wordt in verbinding gebracht met alle geestelijke en natuurlijke betrekkingen waarin we ons bevinden. Ze komt tot uitdrukking in alle omstandigheden van het leven van de christen.

Elk van de vijf hoofdstukken van de eerste brief besluit met een verwijzing naar die komst, elke keer vanuit een ander perspectief:

1. In *1 Thessalonicenzen 1* is het verwachten van die komst mede het doel van onze bekering (*1Th 1:10*).
2. Het einde van *1 Thessalonicenzen 2* verwijst naar de komst van Christus als de gebeurtenis waarbij de gelovigen de vruchten van hun werk zullen zien (*1Th 2:19*).
3. *1 Thessalonicenzen 3* besluit met Zijn komst in verbinding met de heiligheid die dan in al haar waarde wordt gezien (*1Th 3:13*).
4. In het laatste deel van *1 Thessalonicenzen 4* wordt de komst van Christus voorgesteld als troost voor gelovigen die geliefden naar het graf hebben moeten brengen (*1Th 4:13-18*).
5. Bij de afsluiting van *1 Thessalonicenzen 5* staat de komst van Christus in verband met het onverwachte oordeel dat de wereld zal treffen – zoals het eerste deel van dat hoofdstuk beschrijft – en de heiligende werking die dat op de gelovige moet hebben (*1Th 5:23*).

We gaan nog even terug naar de eerste kennismaking van Paulus met de inwoners van Thessalonika. In het verslag daarvan in *Handelingen 17* beschrijft Lukas levendig hoe het daarbij is toegegaan (*Hd 17:1-10*). Je doet er goed aan dit verslag te lezen, want het zal je helpen de beide brieven beter te begrijpen. Lukas vermeldt ook bijzonderheden over de inhoud van de prediking van Paulus en hoe dat is opgevat.

Naar zijn gewoonte gaat Paulus eerst naar een synagoge omdat hij eerst aan zijn 'broeders naar het vlees' het evangelie wil verkondigen. Hij onderhoudt zich met hen uit de hun bekende Schriften. Aan de hand daarvan legt hij uit en toont hij aan dat Jezus de Christus is, Die moest lijden en uit de doden opstaan. Sommigen uit hen worden overtuigd. Ook onder de heidenen komen er tot geloof. Maar dat is niet naar de zin van de satan. Hij weet Joden en slechte mannen te bewegen een volksooploop te veroorzaken.

Er ontstaat een optocht naar het huis van Jason, die blijkbaar aan Paulus en Silas onderdak heeft verleend. Als de menigte hen niet aantreft, moet Jason het ontgelden. Jason en nog enkele broeders worden voor het stadsbestuur geslept. De aanklacht wordt ingediend. Die is tweërlei: de mensen die Jason heeft opgenomen, brengen het aardrijk in oproer én zij prediken een andere Koning dan de keizer, namelijk Jezus (*Hd 17:6-7*).

Zoals vaker in de geschiedenis van het christendom is gebeurd, is ook hier de aanklacht in feite een compliment voor christenen die zich niet voor het evangelie schamen. Een duidelijk getuigenis aangaande de Heer Jezus brengt opschudding teweeg. Mensen vinden het helemaal niet leuk om met hun zondigheid te worden geconfronteerd, ook al gebeurt dit om hen tot belijdenis daarvan te brengen opdat ze behouden worden.

Ook de prediking van Christus, Die verheerlijkt in de hemel is, is een aanstoot en ergernis. Vertel maar eens aan je omgeving dat je je leven hebt onderworpen aan het gezag van Jezus Christus. Vertel maar eens dat de macht niet ligt in de handen van de wereldleiders, maar dat alle macht in hemel en op aarde door God gegeven is in de handen van Hem Die door de wereld is veracht en vermoord. Vertel maar, net als de Thessalonicenzen toen gedaan zullen hebben, dat je je hebt bekeerd en dat je voor Hem wilt leven en onder Zijn gezag je weg wilt gaan. Daar reageert de wereld op.

De Thessalonicenzen hebben, in navolging van wat de Heer Jezus doet voor Pontius Pilatus, de goede belijdenis afgelegd (*1Tm 6:13*). De Heer Jezus getuigt tegenover Pilatus dat Zijn koninkrijk *nu* niet van deze wereld is (*Jh 18:36*). Zijn koninkrijk zal nog komen. Hij zal dat oprichten bij Zijn wederkomst. En dat is het wat de Thessalonicenzen belijden. De ware hoop van ieder die Jezus als Heer belijdt – en daarmee zegt een onderdaan van die Heer te zijn –, is gericht op de wederkomst van Christus om Zijn koninkrijk op te richten.

Al deze dingen zijn niet slechts voor vergevorderde gelovigen bedoeld. De Thessalonicenzen zijn pas bekeerd. Bij hen zie je de jeugdige frisheid van een levend geloof dat in alle omstandigheden rekent op God. Het is iets om jaloers op te worden. Hun voorbeeld is beschamend en bemoedigend tegelijk.

Lees de brief nog eens door.

Verwerking:

Geef in je eigen woorden de inhoud van de brief weer.

1 Thessalonicenzen 1:1-2

Aanhef, zegenwens en dankzegging

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Paulus, Silvánus en Timotheüs aan de gemeente van [de] Thessalonicenzen in God [de] Vader en [de] Heer Jezus Christus: genade zij u en vrede! 2 Wij danken God altijd voor u allen, terwijl wij u gedenken in onze gebeden, ...

V1. De brief komt niet van Paulus alleen. Silvánus en Timotheüs zijn medeafzenders. Dat is ook wel begrijpelijk. Zij hebben met hem de grondslag voor de gemeente in Thessalonika gelegd. Denk je niet dat de Thessalonicenzen bij het lezen van deze drie namen grote dankbaarheid in zich hebben voelen opkomen? Dit zijn de mannen die hun het evangelie hebben gebracht. Ze hebben daardoor de Heer Jezus leren kennen! De enorme verandering die dat heeft teweeggebracht, wordt in deze brief op aansprekende en daardoor aanstekelijke wijze voorgesteld.

Paulus is dankbaar geweest voor de ondersteuning van deze twee mannen. Silvánus – zo noemt Paulus hem in zijn brieven; in *Handelingen* noemt Lukas hem Silas – is een trouwe broeder die Paulus op zijn tweede zendingsreis vergezelde. Hij kwam uit de gemeente in Jeruzalem, waar hij een voorganger en profeet was (*Hd 15:22,27,32*). In de jonge Timotheüs heeft Paulus een metgezel aan wie hij zeer gehecht is (*Fp 2:20-22*). Je ziet hier een prachtig optrekken van oudere gelovigen met een jonge, toegewijde gelovige. Tussen hen bestond geen generatiekloof.

Het valt op dat Paulus zichzelf alleen met zijn naam voorstelt. Dat is wel opmerkelijk als je bedenkt dat hij zich in andere brieven voor-

al als apostel voorstelt. Dat doet hij hier niet. De reden daarvan is dat hij aan een jonge gemeente schrijft. In 1 Thessalonicenzen 2 zul je zien hoe hij zichzelf vergelijkt met een moeder en een vader. Die opstelling is veel gepaster voor iemand die zich richt tot baby's in het geloof, dan de formele benadering van een apostel.

Er is nog iets opmerkelijks in de aanhef. Het woord "gemeente" betekent 'uitgeroepen'. In hun geval gaat het erom dat zij uit de heidense afgodendienst geroepen zijn. Zij die de gemeente van de levende God vormen, zijn wel 'uitgeroepen' uit de wereld, maar niet om vervolgens in een vacuüm te leven. Daarom wordt de gemeente in Thessalonika aangesproken als "gemeente ... in God [de] Vader en [de] Heer Jezus Christus". Dat is uniek. Deze manier van aanspreken komt alleen nog voor in de tweede brief aan deze zelfde gemeente (2Th 1:1). Ook dit past bij de 'doelgroep'. De afzenders willen deze jonge gemeente laten voelen dat zij een gezelschap van gelovigen zijn dat geborgen is in God de Vader en in de Heer Jezus Christus.

Dit houdt een geweldige bemoediging in. Het is toch groot om God je Vader te mogen noemen? Dat komt omdat zij uit God geboren zijn en de Zoon als hun leven bezitten. Als ze dit op zich laten inwerken, zullen ze daarvan grote troost ondervinden te midden van de verdrukking waarin ze zich bevinden. Daarnaast hebben ze allen dezelfde betrekking tot de Heer Jezus. Hij wordt hier met Zijn volle Naam genoemd. Hij is de vernederde Mens Jezus, maar Hij is ook de Gezalfde – Christus betekent Gezalfde – van God Die door God tot Heer en tot Christus is gemaakt (Hd 2:36).

Er staat niet 'in God de Vader en in de Heer Jezus'. Het woord 'in' staat er maar één keer. Daardoor worden God de Vader en de Heer Jezus nauw met elkaar verbonden. Het zijn 'in' God gaat niet buiten de Heer Jezus om. Het wijst op een bepaalde levenssfeer waarin wij verkeren als in een bepaalde ruimte. Het geeft ook de innige relatie aan. Die relatie kan alleen worden beleefd en onderhouden door de Heilige Geest, Die ook regelmatig in deze brief wordt genoemd (1Th 1:5,6; 4:8; 5:19).

Hier is geen sprake van een valse mystiek, alsof er een soort invoering in de Godheid zou zijn. Het zijn 'in' is ook niet het gevolg van menselijke inspanning. Het is een Goddelijk geschenk. Ze zijn niet een (plaatselijke) gemeente geworden door een officiële toestemming van mensen van een andere gemeente, maar eenvoudig door het feit dat God hen uit de wereld heeft geroepen om het te zijn.

Om daar invulling aan te geven is het een weldaad te weten dat je je samen met je broeders en zusters van de plaatselijke gemeente in Goddelijke Personen bevindt. De Thessalonicenzen, en wij, mogen zich opgenomen en geborgen weten in een atmosfeer van Goddelijke liefde, zorg en kracht. Ik denk dat Jesaja dit in *Jesaja 40* prachtig weergeeft (*Js 40:11*).

De schrijvers sluiten de aanhef af met de zegenbede "*genade zij u en vrede!*" Het is de wens dat de Thessalonicenzen in hun leven genade en vrede zullen ervaren. Het is een grote genade te weten dat je gered bent van de hel en dat je een kind van God bent. Maar hier gaat het erom dat je de genade van God in je dagelijks leven opmerkt, dat die genade je genoeg is in alle omstandigheden, ook de moeilijke (*2Ko 12:9*). Als dat zo is, zul je ook vrede in je hart hebben in die moeilijke, soms onbegrijpelijke dingen die je meemaakt.

Het gaat om het daadwerkelijke bewustzijn van het staan in de volle genade van God (*Rm 5:2*) met vrede als vrucht. Dan mag je tegen jezelf zeggen: 'Op welke weg God mij ook leidt, ik zal daarop vrede hebben.'

V2. Het is ook een bemoediging voor de Thessalonicenzen te vernemen dat Paulus en zijn metgezellen altijd voor hen allen danken. Dat wil zeggen dat ze regelmatig samen tot God gaan en Hem danken voor wat Hij in de Thessalonicenzen heeft bewerkt. Dankzeggen is God heerlijkheid, eer geven. Het is een verheven vorm van antwoord aan God. Het is een waardering van de zegeningen die ons gegeven zijn en de waardering voor Hem Die zegent. Als Paulus dan voor hen dankt, ziet hij hen als een geschenk van God. Hoe zie jij je medegelovigen?

Dankbaarheid is een grondhouding van de gelovige. Het is een hoogwaardige bezigheid. In *Lukas 17* keert slechts een van de tien gereinigde melaatsen terug naar de Heer Jezus om Hem te danken (*Lk 17:12-18*). De Heer zegt van hem dat hij God heerlijkheid geeft. Ondankbaarheid is een van de kenmerken van de laatste dagen (*2Tm 3:1-2*). Danken brengt je in de juiste positie voor God om te kunnen bidden. Anders wordt gebed het bezoek aan een klachtenbureau en kan het zelfs misbruikt worden om medegelovigen aan te klagen bij God.

Ondanks veel zorg kan Paulus altijd voor hen danken. Hij is hierin niet selectief, maar dankt voor hen *allen*. Ook is hij niet vaag, maar noemt waarvoor hij kan danken. Hier dankt hij voor de wijze waarop ze hun geloof belijden. In *1 Thessalonicenzen 2* dankt hij zelfs onophoudelijk dat ze Gods Woord hebben aanvaard (*1Th 2:13*). In *1 Thessalonicenzen 3* is het alsof hij naar woorden zoekt om aan God te vertellen welke blijdschap zij hem bezorgen door wat hij bij hen ziet en van hen hoort (*1Th 3:9*). Er is altijd wel iets waarvoor hij kan danken. Hij doet dat altijd, onophoudelijk.

Dankzegging en gebed horen bij elkaar. Na het danken komt het bidden (*Ef 1:16; Fp 1:3-4*). Samen danken en samen bidden bewerkt een sterke verbondenheid, zowel tussen hen die bidden onderling als tussen de bidders en voor wie wordt gebeden. De kracht ervan wordt vaak onderschat. Daarom worden gebedssamenkomsten vaak slecht bezocht. Daarom ook komt er zo weinig van Gods werk terecht in een wereld die in nood is en in gemeenten die steeds meer ten prooi vallen aan de wereld.

Als je dit zo leest van Paulus en zijn metgezellen, dan lijkt het wel alsof ze weinig kilometers hebben gemaakt omdat ze steeds op de knieën liggen (*1Th 3:10*). Is het niet zo, dat wij meer in actie zijn dan op de knieën liggen? Dat kan veranderen. Daarvoor moet je jezelf wel willen inspannen, dat wil zeggen je moet het willen. Je kunt je erin oefenen eerst goede dingen van je broeders en zusters tegen

de Heer te zeggen. Daarna kun je dan aan de Heer vertellen wat je moeilijk bij hen vindt. Het zal je gebedsleven rijker maken en de Heer zal het gebruiken tot verheerlijking van Zijn Naam.

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 1:1-2.

Verwerking:

Waaruit blijkt de liefdevolle wijze waarop de afzenders deze jonge gelovigen benaderen?

1 Thessalonicenzen 1:3-4

Geloof, liefde, hoop en uitverkiezing

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

..., 3 onophoudelijk gedachtig aan uw werk van het geloof en uw arbeid van de liefde en uw volharding van de hoop op onze Heer Jezus Christus, tegenover onze God en Vader, 4 daar wij weten, door God geliefde broeders, dat u uitverkoren bent.

V3. Als Paulus voor de Thessalonicenzen dankt en bidt, wordt hij onophoudelijk herinnerd aan de wijze waarop zij hun christen-zijn waarmaken. Hun gedrag toont dat ze geen meelopers zijn, maar christenen in de ware betekenis van het woord: mensen die bij Christus horen.

De drie grote beginselen die het christendom zijn werkelijke inhoud geven, zijn in al hun kracht onder de Thessalonicenzen te zien. Het zijn de resultaten van een echte bekering. Niet nagemaakt, niet gedaan alsof, maar puur en zuiver. Vandaar dat je zoveel frisheid in hun geestelijke toestand opmerkt. Het is echt iets om jaloers op te zijn. En dat is geen verkeerde jaloersheid.

Laten we de drie dingen die zo bijzonder kenmerkend zijn voor het christendom, dus ook voor jou en mij, maar eens nader bekijken. Je vindt ze in *vers 3*. Het zijn “geloof”, “liefde” en “hoop”. Dit zijn de bronnen, de drijfveren van het christendom in de wereld. Ze zijn in geen andere godsdienst te vinden. Deze drie bronnen vormen je karakter als christen.

Nu kun je geloof, liefde en hoop niet zien, maar ze kunnen wel zichtbaar worden gemaakt. En dat is wat de Thessalonicenzen doen. Daarom lees je hier over “*uw werk van het geloof en uw arbeid van de liefde en uw volharding van de hoop*”. Geloof blijkt uit werken, liefde

blijkt uit inspanning en hoop blijkt uit volharding. “Werk” en “arbeid” en “volharding” hebben te maken met de buitenkant, met wat waarneembaar is; geloof, liefde en hoop hebben te maken met de binnenkant, het innerlijk, met wat niet waarneembaar is.

Werk en arbeid lijken wel veel op elkaar, maar ze betekenen toch elk iets anders. ‘Werk’ is verbonden aan ‘geloof’. Geloof richt zich op wat men niet ziet. Een werk van het geloof is een werk dat voortkomt uit wat niet gezien wordt. Geloof is kenmerkend voor de sfeer die tot dat werk voert. Dit werk zie je voorgesteld onder andere in alle voorbeelden in *Hebreeën 11* en in twee voorbeelden in *Jakobus 2* (*Hb 11:1-40; Jk 2:21-25*).

‘Arbeid’ is werk, maar met als kenmerk dat het intensief werk is. Er is grote inspanning aan verbonden, zelfs tot aan de rand van uitputting. Voor arbeid is ‘liefde’ nodig, want alleen liefde is bereid grote inspanning te leveren en zich grote offers te getroosten. ‘Arbeid van de liefde’ is niet een kwestie van gevoel. Het is een inspanning, een moeite en zorg voor anderen. Liefde geeft zichzelf. De Thessalonicenzen tonen dat zij Goddelijke liefde, dat is een gevende liefde, bezitten.

‘Volharden’ is doorzetten ook onder de grootste beproevingen en lijden. Een ongelovig mens kan volharden door zichzelf moed in te spreken of ergens de noodzaak van in te zien. Dat heeft niets te maken met bijbelse hoop. De bijbelse hoop is ook niet te vinden in het gelaten zeggen: ‘Je moet het beste er maar van hopen.’ Bijbelse hoop is altijd een gegronde hoop, een zekerheid, omdat hij is gegrond op Gods Woord en gericht is op een Goddelijke Persoon.

Voor de Thessalonicenzen ligt de drijfveer van de volharding in de hoop dat de Heer Jezus terugkomt. Dat mag ook voor jou en mij zo zijn. Nog even voor alle duidelijkheid: hoop wordt hoop genoemd omdat hij nog niet is vervuld, niet omdat het niet zeker is.

De ‘hoop’ brengt als vrucht ‘volharding’ voort. Wat innerlijk aanwezig is, brengt vrucht voort. Zo brengt geloof werk voort en liefde

brengt arbeid voort. Het een kan niet zonder het ander. Zonder de innerlijke motieven komen er geen vruchten. Omgekeerd kan het wel. Dan is er wel activiteit, maar het komt niet voort uit wat er door God is gewerkt. Dan is het niet goed.

Je ziet dat in *Openbaring 2*, waar de Heer Jezus in Zijn beoordeling van de gemeente in Efeze tot hen alleen spreekt over “*uw werken en uw arbeid en uw volharding*” (*Op 2:2a*). Over ‘geloof, liefde en hoop’ zegt Hij niets. Hij, Die de diepste motieven van ieder mens kent, merkt op dat het bij de Efeziërs alleen om het uiterlijk, de waarneembare activiteiten, gaat. De christelijke motivatie ontbreekt. Ze hebben hun eerste liefde verlaten. Daarom heeft het voor de Heer geen waarde en roept Hij hen op tot bekering en het doen van hun eerste werken (*Op 2:5*).

De drie bronnen die ons karakter als christen vormen, staan niet op zichzelf. Ze hebben een voorwerp nodig waarop ze zich richten. Daarom worden direct aansluitend de Zoon en de Vader weer genoemd. Volharden in de hoop heeft alleen zin als de Heer Jezus het voorwerp van die hoop is. Je hart rust in Hem en verwacht Hem. In Hem is de bron van alle zegen voor je hart. Van Hem ontvang je kracht en in Hem vind je wat het geestelijk leven voedt.

Er staat ook “*tegenover onze God en Vader*”. Dat plaatst je werk, je arbeid en je volharding in de tegenwoordigheid van God. Waarom is dat belangrijk? Omdat er dan oefening van je geweten plaatsvindt. Als je bewust in de tegenwoordigheid van God leeft, zul je nadenken over wat je wilt doen of zeggen. Je vraagt je af of in je plannen de drie verschillende kenmerken van je christen-zijn wel zichtbaar kunnen worden.

Als je bang wordt bij de gedachte dat God je altijd en overal ziet, mag je je wel afvragen waarom dat is. Wil je dan toch iets doen, waarvan je weet dat je Hem daarmee verdriet zult doen? En als je Hem oprecht geen verdriet wilt doen en je bent toch bang voor Hem, denk er dan aan dat God je Vader is.

Dat Paulus hier op deze twee Personen van de Godheid wijst, is bedoeld als een ondersteuning voor het inrichten van je leven als christen. Wijzen op de Heer Jezus doet hij om je vertrouwen te geven dat Hij spoedig komt, zodat je rustig kunt zijn in de omstandigheden. Wijzen op onze God en Vader doet hij, opdat je met een goed geweten in het licht bewaard blijft.

Beide aspecten zijn van belang voor een blijvende vrede in je hart en de groei van je geloofsleven. Je kunt zeggen dat het twee zegeningen zijn die de twee kanten van het christelijk leven voorstellen: leven in vertrouwen op de Heer Jezus en verantwoording kunnen afleggen aan God van alles wat je doet.

V4. Paulus kan al die prachtige dingen van de Thessalonicenzen in zijn danken en bidden opsommen omdat hij weet dat ze *“uitverkoren”* zijn. Hoe kan hij dat weten? Heeft hij soms inzage gehad in de boekhouding van God en daar hun namen zien staan? Nee, dat natuurlijk niet. Toch weet hij dat zij uitverkoren zijn. Hoe kan dat dan? Omdat hij hun leven ziet.

Het woord *“weten”* wijst erop dat dit weten niet het gevolg is van openbaring of intuïtie, maar van waarneming, van zien en horen. Ook van jouw uitverkiezing is geen ander bewijs dan jouw leven als christen. Wie uitverkoren is, laat in zijn leven het leven van Christus zien en zal ernaar streven om een onergerlijk geweten te hebben voor God en mensen (*Hd 24:16*).

De drie grote beginselen van het christendom, geloof, liefde en hoop, die actief zijn onder de Thessalonicenzen, leveren het bewijs van hun uitverkiezing. Ze zijn het resultaat van Gods uitverkiezing. De uitverkiezing zelf kun je een ‘familiegeheim’ noemen. Het is een voornemen van God geweest om bepaalde, door Hem uitgekozen mensen, tot Zijn kinderen te maken, in Zijn familiekring op te nemen. Dat jij en ik daarbij mogen horen, is pure genade. Pas als je tot de familie behoort, kun je dat zien.

Daarom heeft de zondaar niets met dit familiegeheim te maken. Tot hem komt de oproep om zich te bekeren. Het is belangrijk deze twee dingen – de genade van God en de verantwoordelijkheid van de zondaar – niet met elkaar te vermengen, maar het onderscheid te laten bestaan.

Het leven van de Thessalonicenzen stroomt over van wat ze in Christus hebben gevonden. Het is dan ook geen wonder dat Paulus kan zeggen dat ze *“door God geliefde broeders”* zijn. God kijkt met speciale gevoelens van liefde naar hen omdat in hun leven zoveel zichtbaar wordt van Zijn Zoon. Verlang jij er ook niet naar dat Hij met zulke gevoelens naar jou kijkt?

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 1:3-4.

Verwerking:

Wat hebben Paulus en zijn metgezellen allemaal bij de Thessalonicenzen opgemerkt om voor te danken en te bidden?

1 Thessalonicenzen 1:5-8

Navolgers en voorbeelden

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

5 Want ons evangelie kwam tot u niet alleen in woord, maar ook in kracht en in [de] Heilige Geest en <in> zeer volle zekerheid; u weet immers hoe wij onder u geweest zijn ter wille van u. 6 En u bent navolgers geworden van ons en van de Heer, nadat u het Woord aangenomen hebt onder veel verdrukking, met blijdschap van [de] Heilige Geest, 7 zodat u een voorbeeld bent geworden voor alle gelovigen in Macedonië en <in> Achaje. 8 Want van u uit heeft het Woord van de Heer weerklonken, niet alleen in Macedonië en in Achaje, maar in elke plaats is uw geloof jegens God uitgegaan, zodat wij daarvan niets hoeven te zeggen; ...

V5. Je hebt in het vorige stukje gezien dat bij de Thessalonicenzen op indrukwekkende wijze de bewijzen van het nieuwe leven tot uiting komen. Voor Paulus kan het niet missen dat mensen die op zo'n manier leven, kinderen van God zijn. Het levert voor hem het onomstotelijke bewijs dat zij uitverkoren zijn. Die vaststelling gaat Paulus nu onderbouwen. Daarom begint hij met het woord "want", dat wil zeggen: nu komt er een verklaring van de voorgaande bewering.

Wat de Thessalonicenzen in hun geloofsleven openbaren, hebben ze niet te danken aan het volgen van een cursus waar ze hebben geleerd hoe je als christen kunt leven. Nee, het evangelie is tot hen gekomen. En dat niet in de zoetsappige taal waarin het vandaag nogal eens gepredikt wordt. In zo'n prediking hoor je niets over berouw over zonden en belijdenis daarvan voor God. Dat stoot mensen alleen maar af, zegt men dan. De bedoeling van dat soort prediking is het aanmeten van een christelijk gedragspatroon waardoor je

meerwaarde krijgt en succesvol kunt worden, succesvoller dan de mensen om je heen. Woorden zijn dan een grote trukendoos waaruit je opvist wat de mensen graag horen. Daarmee is Paulus niet bij hen gekomen.

Hij heeft uiteraard woorden gebruikt om het evangelie te prediken. Maar dat deed hij dan toch niet als een vriendelijk aanbod dat naar geloven kon worden aangenomen of geweigerd. Overtuigd als hij was van de ernst van de prediking, heeft hij krachtig gepredikt. De kracht van zijn prediking heeft niet te maken met zijn stemgeluid, het spreken met een indrukwekkend volume. De kracht heeft ook niet te maken met wonderen die hij verricht zou hebben. Daarvan is geen sprake. Nee, hij predikte in het bewustzijn van Góds kracht, de kracht van de Heilige Geest. Alleen door Hem kunnen harten overtuigd worden. Het gaat zelfs nóg verder. De Heilige Geest kon zo volledig door hen werken, dat Paulus en zijn metgezellen in *“zeer volle zekerheid”* predikten, zonder een zweem van twijfel.

En let er dan op dat hij niet zegt hoe zij onder hen *gepredikt* hebben, maar hoe zij onder hen *“geweest zijn”*. Hij wijst ook op zijn leven dat ze hebben gezien toen hij bij hen was. Zijn leven en prediking vormden een geheel. Zijn leven ondersteunde zijn prediking. Wat hij anderen predikte, leefde hij zelf uit. Bij dat alles had hij niet zijn eigen belang, maar het belang van de Thessalonicenzen op het oog. Hij deed het ter wille van hen.

V6. Het effect van een prediking zo vol van zekerheid en gebracht door mensen die daar ook zelf vol voor gaan, mag er zijn. Ze hebben *“het Woord aangenomen”* en dat *“onder veel verdrukking”*. De Heer Jezus vertelt in de gelijkenis van de zaaier over iemand *“die het Woord hoort en het terstond met vreugde aanneemt”*. De Heer legt uit dat zulk ‘zaad’ geen wortel heeft en dat bij de eerste de beste tegenstand deze ‘gelovige’ afhaakt (Mt 13:20-21). Dat was bij de Thessalonicenzen wel even anders. De uitwerking bij hen was niet vaag. Je hoefde je niet af te vragen of ze wel echt bekeerd waren.

Er staan enkele opmerkelijke gevolgen die waarneembaar zijn. In de eerste plaats zijn ze “navolgers” van de predikers geworden en ook van de Heer. Pasbekeerde mensen zien eerst de prediker en door hen zien ze de Heer Die gepredikt wordt. In *Handelingen 3* zie je daarvan een illustratie. Daar zegt Petrus, met Johannes, tegen de verlamde: “Kijk ons aan” (*Hd 3:4*). Dan gaat de genezen verlamde met hen de tempel in (*Hd 3:8*). Er staat bij dat hij daarbij “*Petrus en Johannes vasthield*” (*Hd 3:11*)

Om te weten hoe je als christen moet leven, moet je je kunnen oriënteren. Je moet iemand hebben die het voordeet. Het is hetzelfde als met het leren in de lichamelijke groei. Een kind leert lopen en praten door na te doen. Een goed model of voorbeeld is dan ook van groot belang. Heb jij ook goede voorbeelden? Zoek ze op, hetzij in je omgeving, hetzij in levensbeschrijvingen van mensen die de Heer Jezus consequent hebben gevolgd.

Als er gezonde geestelijke groei is, zal de prediker steeds meer uit beeld verdwijnen en de Heer steeds nadrukkelijker voor de aandacht staan. De prediker zal nooit op zichzelf wijzen, tenzij hij direct kan doorverwijzen naar de Heer Jezus Zelf (*1Ko 11:1*). De prediker zal ook nooit mensen aan zichzelf willen verbinden en ze van hem afhankelijk willen maken. De prediker is ook maar een mens die verkeerd kan gaan.

De Thessalonicenzen weten waar ze aan begonnen zijn. Ze hebben het Woord aangenomen, terwijl er grote druk op hen werd uitgeoefend. Ik vrees dat veel christenen in ons deel van de wereld daar geen weet van hebben en daarom ook zo weinig toekomen aan een leven van volle toewijding aan Christus. In plaats van onder de druk te bezwijken en hun oude leven weer op te pakken hebben de Thessalonicenzen de “*blijdschap van de Heilige Geest*” ervaren. Hier zie je dat uiterlijke verdrukking en innerlijke blijdschap samengaan. Deze dingen zijn niet goed uit te leggen. Dat moet je meemaken. Ken jij iets van die blijdschap?

V7. Nadat ze het Woord hebben aangenomen en navolgers zijn geworden, zijn ze daardoor zelf een voorbeeld geworden voor alle andere gelovigen in een wijde omgeving. Het woord “*voorbeeld*” staat trouwens in het enkelvoud. Dat lijkt erop te wijzen dat de Thessalonicenzen niet zozeer individueel voorbeelden zijn, maar dat ze als gemeente een voorbeeld zijn. Als je naar hen kijkt, naar het hele gemeenteleven in gedrag en belijdenis, de manier van omgaan met elkaar en hun houding naar de wereld, kun je zien wat christen-zijn echt betekent.

Een voorbeeld zijn voor andere gelovigen betekent dat die andere gelovigen nog wat bij of af te leren hebben. Paulus hoeft die andere gelovigen daarover niet te schrijven. Wat van de Thessalonicenzen afstraalt, zegt genoeg.

Ik moet zeggen dat ik daar wel jaloers op ben. Zou het niet prachtig zijn als de plaatselijke gemeenschap waartoe jij en ik behoren ook zo’n uitstraling had? Ik denk dat wij onszelf meer kunnen herkennen in “*alle gelovigen in Macedonië*” aan wie de Thessalonicenzen tot voorbeeld worden gesteld, dan in de gemeente van de Thessalonicenzen. Laat het voorbeeld voor jou en mij maar een stimulans zijn om ons leven als christen te gaan leven zoals de Thessalonicenzen het leefden.

V8. Het woord “*want*” aan het begin van dit vers geeft aan op welke wijze zij voorbeelden geworden zijn. De Thessalonicenzen zijn niet stil met een boekje in een hoekje gaan zitten. Nadat ze overtuigd zijn door de kracht van “*het Woord van de Heer*”, hebben ze datzelfde Woord uitgebazuind. Dat is de betekenis van ‘weerklinken’.

Ze hebben het Woord van de Heer in hun leven laten werken en niet hun eigen mening erover. En dat sprak zo luid, dat het voor niemand verborgen bleef. Er is een gezegde dat wel wordt toegepast op mensen die wel over het evangelie spreken, maar er in de praktijk niet naar leven: Je daden spreken zo luid, dat ik niet kan horen wat je zegt. Dat was bij de Thessalonicenzen anders. Hun daden spraken zo luid, dat iedereen daardoor het Woord van de Heer hoorde.

Tot slot van dit stukje nog een woord over “*het Woord*”. Dit is al de derde keer dat we horen over ‘het woord’. In *vers 5* gaat het om het woord van het evangelie, de inhoud. In *vers 6* is het het Woord dat is aangenomen, waardoor hun leven radicaal is veranderd en dat tegen elke druk bestand is. Hier, in *vers 8*, is het “*het Woord van de Heer*”. Dat legt de nadruk op de oorsprong. Door de toevoeging ‘van de Heer’ wijst ‘het Woord’ tevens op het gezag van Hem van Wie het komt (*Hd 15:36*). Je zult ook andere toevoegingen tegenkomen, bijvoorbeeld: het Woord van God (*2Ko 2:17; 4:2*), het Woord van Zijn genade (*Hd 14:3; 20:32*), het Woord van het leven (*Fp 2:16*) en het woord van het geloof (*Rm 10:8*).

We leven in een tijd van woorden. Woorden brengen omwentelingen in landen en geschiedenissen teweeg. Wij mogen een Woord bezitten dat krachtiger is dan welk mensenwoord ook. Het is een Woord dat krachtig werkt. Het is een levend Woord. Daarom: Lees het Woord en leef het uit!

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 1:5-8.

Verwerking:

Kan van jou worden gezegd dat je een navolger van Paulus en van de Heer bent geworden?

1 Thessalonicenzen 1:9-10

Bekeerd – dienen – verwachten

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

...; 9 want zelf vertellen zij van ons welke ingang wij bij u hadden, en hoe u zich van de afgoden tot God hebt bekeerd om [de] levende en waarachtige God te dienen 10 en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit <de> doden heeft opgewekt, Jezus, Die ons redt van de komende toorn.

V9. Dit vers begint, evenals vers 8, met het woord “want”. Dan volgt de verklaring van het feit dat Paulus en de zijnen niets tegen anderen hoefden te zeggen van het geloof van de Thessalonicenzen. De hele omgeving weet er alles van. Als je zulk christendom waarneemt, hoeft dat niet door woorden onderstreept te worden. Goede wijn behoeft geen krans, om zo te zeggen. Paulus kan ernaar verwijzen en hoeft verder niets te zeggen.

Wat er met de Thessalonicenzen is gebeurd, kan iedereen zien. Ze hebben geen vrome praatjes over hun geloof in God, maar ze tonen in hun leven dat ze radicaal van richting zijn veranderd. In plaats van gericht te zijn op afgoden en daar hun vertrouwen op te stellen geloven ze nu in God en stellen hun vertrouwen op Hem.

Het moet Paulus toch wel blij hebben gemaakt op deze manier aan en over deze jonggelovigen te kunnen schrijven. Hij hoeft niets over hen aan anderen te vertellen. Het is al bekend. Die anderen weten precies te vertellen hoe het evangelie dat hij hun heeft gepredikt, ingang bij de Thessalonicenzen heeft gevonden.

Die ingang heeft ook een uitgang gekregen. In hun leven is zichtbaar dat er een radicale omkeer heeft plaatsgevonden. Het is iedereen opgevallen hoezeer deze mensen veranderd zijn. Hier zijn mensen die de afgoderij hebben opgegeven en die nu de ene ware en leven-

de God aanbidden. Ze leven niet meer als slaven van hun begeerten en hebzucht, die afgodendienst is (*Ko 3:5*).

Het woord 'afgod' betekent 'een ding van niets'. In een toespraak in Lystra zegt Paulus tegen zijn gehoor dat ze zich van de 'nietigheden' – dat zijn hun afgoden – moeten bekeren tot de levende God (*Hd 14:15*). Als je eenmaal bekeerd bent, weet je dat een afgod niets is (*1Ko 8:4*). Maar pas als je bekeerd bent, besef je ook – want voor die tijd was je daar blind voor – dat het eerbetoon dat je aan een afgod bracht, in werkelijkheid werd gebracht aan demonen (*1Ko 10:19-20*). Johannes sluit zijn eerste brief af met een waarschuwing aangaande afgoden. In het verband van zijn brief wordt duidelijk wat een afgod is: een afgod is alles wat de plaats inneemt van de Heer Jezus als de waarachtige God en het eeuwige leven (*1Jh 5:20-21*).

De Thessalonicenzen hebben met de afgoderij afgerekend. Maar het is niet voldoende om iets weg te doen. Er moet iets anders voor in de plaats komen. Dat 'iets anders' moet God zijn, anders kom je van de regen in de drup. Bekering staat niet op zichzelf. Bekering heeft een doel en dat is het dienen van de levende en waarachtige God. Daarom: niet alleen bekeren *van*, maar ook bekeren *tot*.

Wat is dat dan: 'bekering'? Het is niet slechts een verandering van opvatting over bepaalde dingen. Het is ook niet een verandering van je gedrag. Van bekering is pas sprake als je eerlijk voor God erkent dat je gezondigd hebt. Dit heet: je zonden belijden. Je erkent ook dat het bij jou vanbinnen, in je hart, niet deugt. Je zult je zonden bij de naam moeten noemen en om vergeving vragen aan God en ook aan hem of haar tegen wie je, bijvoorbeeld, hebt gelogen. Je stemt er dan ook uit overtuiging mee in dat je inderdaad niet te vertrouwen bent. Je ziet in dat je door die zonden de straf van God verdient. Je ziet in dat het rechtvaardig is als God jou voor je zonden in de hel zou werpen.

Bekering is geen oppervlakkige zaak, maar een diepgaand werk. Het gaat niet om je gevoel, maar om je geweten. Dat moet in het

licht van God komen. Je kunt zeggen, dat bekering is: naar God toe gaan, om bij Hem jezelf te veroordelen. Het houdt ook in, dat je voor Hem belijdt dat jij tot nu toe Hem niet gehoorzaam bent geweest en dat jouw leven als gevolg daarvan door en door fout was. Ook zal er berouw in je hart zijn dat je tot nu toe zo hebt geleefd.

‘Berouw hebben’ is onlosmakelijk aan bekering verbonden. Het heeft niets te maken met een oppervlakkige spijtbetuiging. Bij echt berouw is er vanbinnen iets gebeurd, er is een innerlijke omkeer geweest. Je bent compleet van gedachten veranderd over jezelf en over God. Vroeger had je het misschien goed getroffen met jezelf. Bij berouw is daar een einde aan gekomen, want bij berouw veroordeel je jezelf.

Vroeger had je zo je eigen gedachten over God en zette je Hem bij wijze van spreken naar je hand. Bij berouw is ook daar een einde aan gekomen, want bij berouw erken je Hem in Zijn volle rechtvaardigheid. Wie zich bekeert, leeft niet meer zijn eigen leven met de rug naar God gekeerd, maar hij heeft zich juist naar God toegekeerd. Zo is het bij de Thessalonicenzen gegaan.

Bewijzen van een echte bekering zijn bijvoorbeeld dat je de Heer Jezus liefhebt, dat je ernaar verlangt Hem beter te leren kennen, dat je behoefte hebt om te bidden en de Bijbel te lezen, dat je over Hem wilt praten met anderen die Hem nog niet kennen, dat je verlangen hebt om met anderen Hem te eren. De liefde voor de Heer Jezus wordt gezien in gehoorzaamheid aan Zijn Woord.* Van de Thessalonicenzen wordt als bewijs van hun bekering gezegd dat zij God dienen. Het woord dat hier voor ‘dienen’ wordt gebruikt, betekent het dienen als slaaf. Dat houdt in het onvoorwaardelijk vervullen van alle verplichtingen die het leven als christen met zich meebrengt. Het is alles doen wat God zegt, op elk tijdstip waarop

* NB In het boekje *Bekering en doop* ga ik nog wat uitvoeriger in op de vraag wat bekering is. Je kunt het downloaden op www.oudesparen.nl.

het wordt gevraagd. De zeggenschap over alles wat je bent en bezit en over elke minuut van je leven ligt bij God.

Bij je bekering heb je je aan Hem uitgeleverd en dat nog eens graag ook. God is namelijk wel volkomen anders dan de afgoden. Afgoden zijn dode dingen (*Ps 135:15-18*), terwijl God de “levende” God is. Hij is ook de “waarachtige” God. Alles wat Hij zegt, is waar, terwijl de demonen die zich van afgoden bedienen, leugenachtig zijn.

Denk nog eens aan hebzucht. Reclame speelt daar geraffineerd op in. De bedoeling is je wijs te maken dat het leven zonder dat aangeprezen product maar armzalig is. Zo wordt de begeerte in je opgewekt. Je hebzucht moet gestild worden. Ben je eenmaal in het bezit van het begeerde, dan merk je vaak dat je bedrogen bent.

God is de Enige Die geeft op een manier die niet teleurstelt. Hij wil je alles geven wat je nodig hebt om Hem te dienen. Hij is ook waarachtig in alles wat Hij heeft gezegd. Je kunt volledig op Hem vertrouwen. In een aansprekende vergelijking stelt Jeremia God en de afgoden tegenover elkaar (*Jr 10:1-16*).

V10. Met het *verleden* is afgerekend, je hebt de afgoden de rug toegekeerd. In het *heden* geniet je het voorrecht de levende en waarachtige God te dienen. Dan heb je nog de *toekomst*. Die mag er ook zijn. In plaats van in angst voor de toekomst en de komende toorn over de wereld te leven kijk je uit naar de komst van de Zoon van God.

God dienen en Zijn Zoon verwachten is het tweeledige doel van de bekering. Ze horen onlosmakelijk bij elkaar. Als de komst van Gods Zoon uit het oog wordt verloren, heeft dat kwalijke gevolgen voor het getuigenis van de christenen. De Heer Jezus spreekt daarover in een gelijkenis (*Mt 24:48-49*). Hij zegt dat wie Zijn komst vergeet of in de verre toekomst stelt, begint met het slaan van de medeslaven en het eten en drinken samen met de dronkaards. Je ziet dat ze enerzijds gaan slaan met wie ze moesten samenleven en dat ze anderzijds gaan samenleven met hen van wie ze gescheiden hadden

moeten blijven. Wie de Zoon van God niet dagelijks verwacht, gaat voor zichzelf leven.

Is het niet geweldig om uit te zien naar de komst van de Heer? Het gaat om Hem Die voor jou in de dood ging en door God is opgewekt. Zijn opwekking heeft een geweldig gevolg. Daardoor heb je namelijk een levende hoop gekregen: het uitzicht op een nieuwe hemel en een nieuwe aarde (1Pt 1:3; 2Pt 3:13). Na Zijn opstanding is Hij opgenomen in de hemel (Mk 16:19; Hb 9:24). Daar bekleedt Hij de plaats van het hoogste gezag (1Pt 3:22). Vandaar komt Hij terug om Zijn recht op de aarde op te eisen (Ps 2:8).

Hij zal dat doen als "Jezus", zoals Hij hier wordt genoemd. Dat is de Naam die verwijst naar Zijn leven in vernedering op aarde. Die Naam zal dan de schrik voor de wereld zijn. Die Naam is voor jou en mij vol van liefde en heerlijkheid. Hem verwachten we uit de hemelen (Fp 3:20) om ons tot Zich te nemen. Dat is de garantie dat we behouden worden voordat Gods toorn de wereld zal treffen (Op 3:10). Wat een vooruitzicht!

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 1:9-10.

Verwerking:

Waarvan heb jij je bekeerd, waarin dien je God? Wat doet jou de gedachte aan de komst van de Zoon van God?

1 Thessalonicenzen 2:1-6

Hoe het evangelie van God ingang kreeg

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Want u weet zelf, broeders, dat onze ingang bij u niet vergeefs is geweest; 2 maar hoewel wij tevoren hadden geleden en ons smaadheid was aangedaan in Filippi, zoals u weet, hebben wij vrijmoedigheid in onze God gehad om tot u onder veel strijd over het evangelie van God te spreken. 3 Want onze vermaning was niet uit bedrog, noch uit onreinheid, noch met list. 4 Maar zoals wij door God beproefd zijn bevonden dat ons het evangelie zou worden toevertrouwd, zó spreken wij, niet alsof wij mensen behagen, maar God Die onze harten beproeft. 5 Want wij waren nooit met vleiende taal [bij u], zoals u weet, noch met een hebzuchtig voorwendsel; God is getuige! 6 Ook zochten wij geen heerlijkheid van mensen, noch van u, noch van anderen, hoewel wij als apostelen van Christus [u] tot last hadden kunnen zijn; ...

V1. Met de woorden “u weet zelf” brengt Paulus de Thessalonicenzen in herinnering wat ze hebben gezien toen hij en zijn metgezellen in de stad verschenen. Je herinnert je misschien dat er ook in *1 Thessalonicenzen 1* iets staat over de ingang die Paulus en zijn metgezellen bij de Thessalonicenzen hadden (*1Th 1:9*). Daar wordt van die ingang getuigd door anderen. Hier getuigt Paulus er zelf van. Hij herinnert hen eraan dat de ingang bij hen niet zonder resultaat was.

Dat zit ook al verborgen in de manier waarop hij hen aanspreekt. Hij noemt hen “broeders”, een naam die hij eerder, toen ze de Heer Jezus nog niet kenden, niet kon gebruiken. In deze prachtige benaming klinkt de hartelijke verbondenheid door die Paulus met hen voelt en die is ontstaan door de ingang die het evangelie heeft gevonden.

V2. Ze zijn op de hoogte van wat Paulus heeft ondervonden in de stad Filippi (*Hd 16:19-24*). Hij heeft hun als het ware zijn bebloede

rug laten zien, toen hij bij hen kwam om hun het evangelie te verkondigen. De marteling en smaad die hij in Filippi heeft ondervonden, heeft zijn vurig verlangen om het evangelie te prediken niet gedooft (vgl. Hd 4:29; Ef 6:19-20). De ingang die hij en zijn metgezellen hadden, is die van gewonde arbeiders. Paulus moedigt hen niet aan om verdrukking te verdragen zonder zelf de moed te hebben die te verdragen. Hij spreekt uit ervaring.

Zijn moed om door te gaan zat niet in hemzelf. Het is niet een kwestie van diep ademhalen en doorgaan. Hij heeft "*vrijmoedigheid in onze God*" gehad. Dat is geen natuurlijke moed of enthousiasme, maar Goddelijke bekwaamheid. 'Vrijmoedigheid' wil zeggen 'vrijheid van gemoed' en komt tot uiting in 'alles zeggen', 'onverschrokken spreken'. Als deze manier van spreken niet "*in onze God*" gebeurt, is het niets anders dan een vrijpostig en brutaal gebruik van woorden.

De uitdrukking 'in onze God' wil zeggen dat je je bewust bent van je persoonlijke omgang met God, dat Hij je van voren en van achteren omgeeft. Het bewaart je voor het doen van je eigen wil en geeft het idee van geborgenheid en hulp en ook van afhankelijkheid. En hoe nodig is dat, want het brengen van het evangelie gaat altijd gepaard met veel strijd. Er is een machtige tegenstander die alles in het werk stelt om te verhinderen dat er over het evangelie gesproken wordt.

Spreken over het evangelie, zoals Paulus het hier zegt, is wel wat anders dan het evangelie bespreekbaar maken. Het evangelie is niet een van de vele en aardige thema's die interessant zijn om eens over te debatteren. Het evangelie is uniek naar zijn oorsprong en inhoud. Mensen die er echt in geloven, kunnen het niet voor zich houden, maar zullen erover willen spreken (2Ko 4:13). En juist omdat het van God komt en Christus als inhoud heeft, zal ieder die erover spreekt, geen woorden willen gebruiken die aan het unieke ervan tekortdoen.

V3. Dat kan innerlijk strijd opleveren in situaties waarin de prediker gevaar loopt het evangelie aan te passen aan de wereld om het gemakkelijker aanvaardbaar te maken. De strijd kan ook uiterlijk

geleverd moeten worden. Ieder die trouw in het evangelie de woorden van de Schrift wil naspreken – want alleen daarin is de kracht waardoor mensen tot bekering komen – zal de druk van buiten voelen toenemen om het niet zo radicaal te brengen.

Paulus heeft de Thessalonicenzen een compromisloos evangelie gebracht. Hij liet zich door niets en niemand om hem heen van de wijs brengen. Zijn motieven waren glashelder, zonder enige onzuiverheid. Nooit heeft hij enig voordeel voor zichzelf gezocht. Het evangelie was voor hem geen broodwinning. Het heeft hem meer smaad en vervolging gebracht dan eer en voorspoed. Hij somt uitvoerig op waaraan hij zich niet heeft schuldig gemaakt. Deze negatieve dingen worden in allerlei sekten wel gevonden. Geld en de eer van personen spelen daarin een grote rol.

De vermaning, de oproep tot bekering, is door hem niet gedaan “*uit bedrog*”. Hij heeft hen niet misleid en op een dwaalweg gevoerd. De bron van zijn prediking is het zuivere, onvervalste Woord van God. Ook de beschuldiging van “*onreinheid*”, alsof het om bevrediging van begeerten zou gaan, werpt hij ver van zich. Met “*list*” heeft zijn prediking evenmin van doen gehad, alsof hij hun een lokaas zou hebben voorgehouden waardoor hij hen heeft verstrikt.

V4. Hoe zijn Paulus en zijn metgezellen aan die gevaren ontkomen? Hoe ontkomen wij eraan? Alleen door deze dingen in gemeenschap met God te doen. Paulus spreekt voortdurend over God. Met Hem brengt hij alles in verbinding en daardoor kan hij zeggen dat zij “*door God beproefd zijn bevonden*”. Toen ze met elkaar op pad gingen, hadden ze alle drie al de nodige ervaringen opgedaan in dienst van de Heer. Ze mochten verschillen in leeftijd, opleiding en ervaring, ze waren geen nieuwelingen. En aan deze mannen heeft God het evangelie toevertrouwd. Hij heeft het hun als een kostbaar geschenk als het ware in handen gegeven om in trouw mee te handelen (*vgl. Mt 25:21; 1Ko 4:2*).

Paulus is zich de grote verantwoordelijkheid bewust die daaraan verbonden is. Dat ligt opgesloten in de woorden “zó spreken wij”. Hoe zou hij met wat God hem heeft toevertrouwd anders kunnen omgaan dan past bij Hem van Wie het komt? Dan is elk behagen van mensen uit de duivel. Wie haalt het dan in zijn hoofd het evangelie aan te passen aan de smaak van de wereld? Nee, als God zo voor je aandacht staat, denk je alleen aan Hem en wil je alleen dát spreken wat Hij heeft gezegd. Je bent je dan bewust dat God je hart beproeft, wat aangeeft dat je in je hart altijd die gemeenschap met God wilt hebben. Het beproeven van het hart is steeds weer nodig, opdat er toch geen verkeerde motieven zullen insluipen en er een plaats krijgen.

V5. Paulus heeft ook geen “vleiende taal” gebruikt om hen voor het evangelie te winnen. Hij zegt het sterk: hij heeft er “nooit” gebruik van gemaakt. Dat weten ze, ze hebben dat zelf waargenomen. Wie in de tegenwoordigheid van God leeft, zoals Paulus en zijn metgezellen doen, weet dat vleitaal verwerpelijk is in Gods oog. Elihu bijvoorbeeld was zich dat terdege bewust (*Jb 32:21-22*).

Vleitaal brengt mensen niet in Gods licht, maar brengt ze verder bij God vandaan. Vleitaal streelt de mens in zijn egoïsme en hoogmoed en maakt hem ongevoelig voor de nood van zijn zonden. Wie vleitaal gebruikt, doet dat alleen om iets van anderen gedaan te krijgen waar hij zelf beter van wordt. Het is het inpalmen van een ander om van hem gebruik te maken voor een eigen doel. Bij vleitaal staat God volledig buitenspel en draait alles om de mens.

Met betrekking tot de vleiende taal beroept Paulus zich op het getuigenis van de Thessalonicenzen; wat betreft de hebzucht beroept hij zich op God als Getuige. Alleen God kan de motieven van het hart beoordelen. Een “hebzuchtig voorwendsel” houdt in dat het ware motief vermomd wordt. Hebzucht is het motief, maar het wordt gepresenteerd in een ander, misleidend kleed. De zucht naar materiële dingen, vooral geld, maakt een mens vindingrijk in het gebruik van methoden die deze zucht voor anderen verbergen, terwijl het be-

geerde wordt nagejaagd. We moeten zelf werken om te voorzien in wat we nodig hebben. Moeten we iemand lastigvallen met vragen om geld (bedelbrieven) of zelfs maar toespelingen erop maken (manipuleren)?

V6. Een ander groot gevaar voor ieder die de Heer wil dienen, is het zoeken van de *“heerlijkheid van mensen”*. Dat heeft Paulus ook niet gedaan. Hoe gemakkelijk had hij door zijn waardigheid als apostel indruk op hen kunnen maken. Hij is immers iemand van grote geestelijke klasse. Hoeveel eer zou het hem hebben opgeleverd als hij zich zo had gepresenteerd. Maar hij is er niet op uit geweest zijn eigen belangrijkheid te vestigen. Het ging hem er niet om hun bepaalde verplichtingen tegenover hem voor te houden.

Hij is steeds uit geweest op het geestelijk welzijn van de Thessalonicenzen en daar gaat het hem nog steeds om. Hij is niet als een eiser onder hen geweest, maar als een moeder. In het volgende stukje zullen we daar verder over nadenken.

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 2:1-6.

Verwerking:

Welke kenmerken zijn bij Paulus en zijn metgezellen wel en welke zijn bij hen niet aanwezig? Wat kun jij daarvan op jezelf toepassen?

1 Thessalonicenzen 2:7-12

Paulus' gedrag onder hen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

...; 7 maar wij waren vriendelijk in uw midden, zoals een voedende moeder haar eigen kinderen koestert. 8 Zó wilden wij, in onze grote genegenheid voor u, u niet alleen graag het evangelie van God, maar ook onze eigen levens meedelen, omdat u ons lief geworden was. 9 Want u herinnert zich, broeders, onze arbeid en onze moeite. Terwijl wij nacht en dag werkten om niemand van u een last op te leggen, hebben wij u het evangelie van God gepredikt. 10 U bent getuigen, alsook God, hoe heilig, rechtvaardig en onberispelijk wij ons onder u die gelooft, hebben gedragen. 11 U weet immers hoe wij, als een vader zijn eigen kinderen, ieder van u vermaanden en vertroostten, 12 en betuigden dat u zou wandelen God waardig, Die u roept tot Zijn eigen koninkrijk en heerlijkheid.

Het is mooi om te zien hoe elk hoofdstuk van de brief een stadium in de ontwikkeling van de gelovige van baby tot volwassene lijkt te beschrijven:

1. In 1 Thessalonicenzen 1 wordt het kind geboren.
2. In 1 Thessalonicenzen 2 wordt het gevoed en opgevoed in het geloof.
3. In 1 Thessalonicenzen 3 zie je het kind staan in het geloof.
4. In 1 Thessalonicenzen 4 krijgt het aanwijzingen voor een wandel in geloof.
5. In 1 Thessalonicenzen 5 is er volwassenheid en gaat de jonge gelovige aan het werk.

V7. We bevinden ons hier in de fase dat het kind geboren is en verzorgd moet worden. Het is duidelijk dat je bij een baby niet denkt

aan het uitoefenen van gezag. Bij een baby past alleen moederlijke zorg. Het is indrukwekkend met hoeveel tederheid de grote apostel te werk gaat. Hij is als *“een voedende moeder”*, een voedster.

Zo is God voor Zijn volk in de woestijn geweest, waar Hij hen heeft verzorgd, hen heeft verpleegd als een voedster (*Hd 13:18*). Ook bij de Heer Jezus vinden we die gevoelens als Hij over Zijn liefde voor Jeruzalem spreekt en die vergelijkt met die van een hen die haar vleugels als een schuilplaats uitspreidt om haar kuikens daaronder te beschermen (*Mt 23:37*).

Paulus heeft diezelfde moederlijke gevoelens voor zijn geestelijke kinderen. Hij herinnert hen eraan dat hij zich *“vriendelijk”* of mild, teder, onder hen heeft gedragen. Deze eigenschap behoort trouwens iedere slaaf van de Heer te sieren (*2Tm 2:24*). Zie je deze vriendelijkheid ook niet bij de Heer Jezus in *Jesaja 40* (*Js 40:11*)?

Bij een echte moeder staat het belang van het kind voorop. Haar liefde voor het kind brengt haar tot onbaatzuchtig handelen, ze offert zich ervoor op. Dat zie je bij de Heer Jezus. Hij zocht altijd het welzijn van de ander. Hij was dan ook niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. Paulus is daarin Zijn navolger.

V8. Hij had hen zo lief, dat hij hun zelfs zijn eigen leven wilde meedelen. Dat betekent hier niet dat hij zijn leven voor het evangelie overhad – hoewel dat zeker zo was –, maar dat hij met heel zijn bestaan achter de boodschap stond die hij bracht. Hij wilde voor hen leven, zijn leven in hun dienst stellen. Zijn hele leven, al zijn bezit en tijd, was onlosmakelijk aan het evangelie verbonden. Hij bracht niet alleen een boodschap, hij bracht daarmee ook zichzelf, maar dan wel op een manier dat Christus werd gezien en niet hijzelf.

V9. Het evangelie zal alleen het door God gewenste en gewerkte effect hebben als de prediker zichzelf wegcijfert. Ouders getroosten zich grote inspanningen om hun kinderen de juiste voeding en opvoeding te geven. Daarbij is hun voorbeeld van grote betekenis. De Thessalonicenzen hebben gezien dat Paulus en zijn metgezellen

geen nietsnutten waren die wilden profiteren van hun bekeerlingen. Integendeel.

Ze hebben zich geen rust gegund, zich zelfs nachtrust ontzegd, om in hun eigen onderhoud te voorzien. Ten koste van alles wilde hij de indruk vermijden dat hij financieel voordeel uit zijn dienst zou willen halen (vgl. 1Ko 9:1-18). Hij was naar Thessalonika gekomen om te geven en mee te delen, niet om tot last te zijn of zichzelf te verrijken. Het evangelie van God is geen zaak die lasten oplegt, maar bevrijdt uit de macht van de zonde en de last van de zonden wegneemt.

V10. Paulus wijst op zijn gedrag onder hen. Hij haalt weer God als Getuige aan van zijn gedrag. Maar niet alleen God. Zij hebben zelf met eigen ogen gezien op welke manier hij zich onder hen heeft gedragen. Hebben zij andere dingen bij Paulus gezien dan God bij hem zag? Ze kunnen niet loochenen wat ze hebben waargenomen, wat de vijand ook probeert om een smet op de dienst van de apostel of op zijn motieven te werpen en hem in diskrediet bij de Thessalonicenzen te brengen.

In de eerste plaats hebben ze gezien hoe *“heilig”* hij zich heeft gedragen. Zijn hele doen en laten was op God afgestemd. Ook hebben ze gezien dat hij in zijn omgang met mensen altijd *“rechtvaardig”* is geweest. Nooit heeft hij anderen benadeeld. Ten slotte kunnen ze niet anders dan getuigen dat hij *“onberispelijk”* is geweest. Er is geen enkele aanklacht tegen hem in te brengen.

Hij spreekt hen aan als *“u die gelooft”*. Het is voor hem belangrijk dat zij als *gelovigen* zijn gedrag beoordelen en geen wereldse maatstaven aanleggen.

V11. Paulus heeft eerst het beeld gebruikt van de moeder die haar zuigeling voedt. Dat toont de tederheid van de liefde van de prediker. Nu gebruikt hij het beeld van de vader die zich met zijn kinderen bezighoudt. Daarmee vult hij het beeld van de moeder aan. Het gebruik van deze ouderlijke betrekkingen tref je alleen aan in de brieven van Paulus.

Bij een vader zien we de meer ernstige aspecten van dezelfde liefde die de moeder heeft (vgl. 1Ko 4:14-21; 2Ko 6:13; Gl 4:19). Paulus is een goede vader voor zijn kinderen. Hij spreekt hen niet alleen als geheel toe, hij heeft ook aandacht voor ieder van hen persoonlijk, voor “ieder van u”. Dit is belangrijk voor iedere dienaar van de Heer die het Woord verkondigt. Het is gemakkelijker de dingen vanaf het sprekersgestoelte te zeggen dan in een persoonlijk gesprek. Nazorg besteden aan de enkeling is belangrijk.

Paulus vermaant, vertroost en betuigt de Thessalonicenzen vanuit de vader-kind verhouding. Ten onrechte wordt bij vermanen nogal eens gedacht aan het opgestoken vingertje in de zin van: ‘Pas op, want anders ...!’ Echt vermanen wil zeggen dat iemand die gevaar loopt af te wijken of al is afgeweken weer bij het gezelschap van de gelovigen wordt geroepen.

Vaders vertroosten ook. Ze bemoedigen om bij tegenslagen niet bij de pakken te gaan neerzitten, maar om te volharden.

Het gaat om de “eigen kinderen”. Vaders zijn nogal eens uithuizig. Soms zijn ze ook bezig met problemen van anderen. Het gevaar is dat ze hun eigen kinderen vergeten. Het eigen gezin is het eerste arbeidsveld dat de Heer gegeven heeft. Als dat erbij inschiet, zal dat zich wreken in het werk dat voor Hem gedaan wordt.

V12. Paulus voegt aan vermanen en vertroosten het betuigen toe. Daardoor brengt hij vermanen en vertroosten dichtbij. Hij vermaande en vertroostte niet van een afstand, als iets wat alleen voor hen zou gelden en waaraan hij zelf geen deel heeft. Betuigen geeft aan dat hij hun met overtuiging de waarheid heeft verkondigd.

Betuigen heeft te maken met het geven van onderwijs dat zijn waarde in de praktijk van het leven heeft bewezen. Iedere vader moet zijn kinderen met overtuiging onderwijzen in de waarheid van God. Geen vader mag hiervan zeggen: ‘Dat kan ik niet.’ Hij moet de waarheid betuigen, dat wil zeggen de waarheid indringend op het hart van het kind binden. Dit onderwijs zal natuurlijk alleen effect

hebben als de kinderen in het leven van hun vader zien dat hij het zelf in praktijk brengt.

Het doel dat Paulus voor ogen staat, is dat zij zullen “*wandelen God waardig*”. ‘*Waardig*’ wil zeggen dat het past bij en in overeenstemming is met de heiligheid en de kenmerken van God op Wie zij hun vertrouwen hebben gesteld (vgl. *Rm 16:2; Ef 4:1; Fp 1:27; Ko 1:10; 3Jh 1:6*). Het is belangrijk dat je wandel en gedrag als christen in overeenstemming zijn met je belijdenis.

Een illustratie: In het leger van Alexander de Grote was een soldaat die zich had misdragen. Deze werd voor Alexander de Grote gebracht. Alexander vroeg hem naar zijn naam. De soldaat antwoordde: Ik heet Alexander. Daarop antwoordde Alexander de Grote: ‘Óf je verandert je gedrag, óf je verandert je naam.’

Denk aan je hoge roeping. Eerst ben je door het evangelie geroepen. Nu hoor je tot welke hoge roeping dat voert: Gods eigen koninkrijk en heerlijkheid (vgl. *Rm 8:28; Fp 3:14; 2Tm 1:9; Hb 3:1*). Het staat hier op een manier dat God je als het ware voortdurend toeroept: ‘Jouw weg voert naar Mijn eigen koninkrijk en heerlijkheid.’

Als dit tot je doordringt, zou dat dan geen stempel zetten op je leven van elke dag? Leef daar naartoe. Houd daar je oog op gericht. Zo haal je de toekomst naar je toe en zal die geweldige toekomst je weg bepalen en bestralen.

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 2:7-12.

Verwerking:

Welke kenmerken van Gods moederlijke en vaderlijke eigenschappen zie je in dit gedeelte bij Paulus?

1 Thessalonicenzen 2:13-20

Vervolging en verlangen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

13 En daarom ook danken wij God onophoudelijk, dat u, toen u van ons [het] Woord van [de] prediking van God hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord van mensen, maar, zoals het waarlijk is, als Gods Woord, dat ook werkt in u die gelooft. 14 Want u, broeders, bent navolgers geworden van de gemeenten van God die in Judéa zijn in Christus Jezus, omdat ook u van uw eigen landgenoten hetzelfde hebt geleden zoals ook zij van de Joden, 15 die zowel de Heer Jezus als de profeten gedood en ons verdreven hebben. Ook behagen zij God niet en zijn tegen alle mensen, 16 terwijl zij ons verhinderen tot de volken te spreken opdat zij behouden worden; zodat zij altijd [de maat van] hun zonden vol maken. Maar de toorn is over hen gekomen tot [het] einde toe. 17 Maar wij, broeders, die voor een korte tijd, wat het gezicht, niet wat het hart betreft, van u beroofd waren, hebben ons met groot verlangen des te overvloediger beijverd uw gezicht te zien. 18 Daarom hebben wij – ik, Paulus namelijk – een- en andermaal tot u willen komen, en de satan heeft het ons verhinderd. 19 Want wat is onze hoop of blijdschap of kroon van de roem? Bent u het niet juist tegenover onze Heer Jezus bij Zijn komst? 20 U bent immers onze heerlijkheid en blijdschap.

V13. Nadat Paulus hen heeft herinnerd aan zijn arbeid, zorgt hij ervoor hen te handhaven op de grondslag van het Woord dat ze door zijn prediking hebben ontvangen. Hij stelt zichzelf terzijde en dankt God dat ze dat Woord hebben “aangenomen niet als een woord van mensen, maar, zoals het waarlijk is, als Gods Woord”. Hun geloof is gebaseerd op Gods Woord, hoewel het tot hen is gekomen door de bediening van een mens.

Waarom geloof jij dat de Bijbel Gods Woord is? Dat kun je niet geloven omdat anderen het zeggen. Dat kun je alleen geloven als je de kracht ervan hebt ervaren. Toen het Woord van God tot je kwam, heb je de waarheid ervan erkend omdat het een juist beeld gaf van jou als zondaar. Je hebt ook door het Woord gezien Wie God is in Zijn heiligheid en gerechtigheid en dat Hij daarom de zonde moet oordelen. Je hebt er ook in gezien dat God jouw redding wil en daarin heeft voorzien door de gave van Zijn Zoon Jezus Christus.

De persoon die jou het evangelie heeft gebracht – dat kunnen je ouders zijn of een volslagen onbekende of iemand daartussen –, dankt God dat je het hebt aangenomen. Hij heeft alleen het Woord kunnen prediken. Toen jij het aannam, deed je dat niet vanwege de persoon die jou het Woord bracht. Als dat zo zou zijn, zou er een mens staan tussen God en jou. Nee, een kind van God ben je slechts door een persoonlijke ontmoeting met God door Zijn Woord. De ander was slechts boodschapper.

Het Woord waardoor je behouden bent, is hetzelfde Woord dat nog steeds in je werkt. Dat wil zeggen: als jij nog steeds van het Woord leeft, er dagelijks in leest en het ontvangt als Gods Woord, geeft het je kracht om als christen te leven. Het is een levend Woord. Daarom doet het ook zijn werk in ieder die er zich voor openstelt. Het werkt, of is de energie, zoals er letterlijk staat, waardoor het leven kan groeien en er vrucht kan komen voor God.

V14. Als je als christen leeft, als je een navolger bent van de Heer Jezus, zal dat tegenstand opleveren. Vervolging is de consequentie van geloven. Als dit je overkomt, mag je bedenken dat dit talloze medechristenen overkomt die voor de Heer Jezus uitkomen. Dat kan een bemoediging voor je betekenen (1Pt 5:9). Hier geldt het lijden de hele gemeente.

Om hen te bemoedigen spreekt Paulus hen eerst weer aan met “broeders”, dat woord dat zijn verbondenheid met hen zo bijzonder benadrukt. Vervolgens bemoedigt hij hen door hen te wijzen op “de

gemeenten van God die in Judéa zijn". Wat de Thessalonicenzen van hun landgenoten te lijden hebben, hebben de gelovigen in Judéa te lijden van hún landgenoten, de Joden. Door dit lijden zijn de Thessalonicenzen, zonder het zelf te zoeken, navolgers geworden van de gemeenten van God in Judéa.

V15. De tegenstand van de Joden is ver gegaan en is onverminderd groot gebleven. De grootte van hun haat blijkt wel uit het vermoorden van de Heer Jezus. De Heer was in goedheid en genade gekomen om Gods liefde bekend te maken, maar zij zagen Hem als een bedreiging voor hun positie als Gods uitverkoren volk, een positie waarop ze zich beroemden. Vooral de leiders van het volk keerden zich tegen Hem. De Heer Jezus onderging hetzelfde lot als Gods profeten vóór Hem (*Mk 12:1-9*). Ook de apostelen ondervonden de haat van de Joden. Ze werden van stad tot stad vervolgd en moesten telkens weer vluchten.

Het verzet bleef in volle hevigheid aanwezig (*Hd 7:51-52*). En terwijl de Joden zo tekeergingen, meenden ze ook nog dat ze daarmee God behaagden (*Jh 16:2*). Hoe kan een mens zich vergissen als hij alleen zijn eigen belangrijkheid nastreeft! Er is geen behagen van God, en in plaats van het goede voor mensen te zoeken zijn ze tegen alle mensen. Ervoor zorgen dat mensen het evangelie niet kunnen horen, waardoor ze waarachtig gelukkig kunnen worden, betekent tegen hen te zijn. Met alle ijver zijn ze bezig te verhinderen dat de volken het evangelie van hun behoudenis horen.

V16. Ze hebben Christus en het evangelie verworpen. Nu verwerpen ze hen die namens de verheerlijkte Heer behoudenis aan de volken prediken. Daarmee maken ze de maat van hun zonden vol. Zolang dat nog niet het geval was, was God geduldig met Zijn toorn (*Gn 15:16; Dn 8:23; Mt 23:32*), maar nu is er geen zicht meer op bekering van deze Joden. In alle hevigheid is het oordeel over hen uitgestort. Het land is verwoest en de inwoners zijn verstrooid onder de volken. In het einde, de eindtijd, zal er nog een periode komen van ongekende benauwdheid (*Jr 30:7*), ook wel "*de grote verdrukking*"

(Mt 24:21) genoemd. God zal dan de ongelovige Joden oordelen vanwege hun zonden.

V17. Na deze uitweiding over de Joden, spreekt Paulus weer over zijn liefde voor de gelovigen in Thessalonika. Die is niet verkoeld door zijn afwezigheid, maar juist toegenomen. De Joden konden de Thessalonicenzen wel beroven van het gezelschap en de dienst van Paulus, maar ze kunnen de Thessalonicenzen niet uit het hart en de gedachten van Paulus roven. Hij spreekt zijn grote verlangen naar hen uit en dat hij er alle moeite voor heeft gedaan bij hen te komen.

V18. Hij heeft het tot twee keer toe geprobeerd, maar beide keren vond hij de satan op zijn weg. Zou zijn verlangen niet goed geweest zijn? Of heeft hij er niet met zijn Heer over gesproken en wilde hij eigenmachtig gaan? Of is er nog iets anders wat niet goed bij hem zat? Nee, niets van dit alles. Zijn verlangens zijn goede verlangens. Het is ook goed om te proberen daaraan te voldoen. Dan komt er een verhindering, niet van de Geest, maar van de satan. Paulus is daar duidelijk over. Toch zet hij niet ten koste van alles door, maar trekt de conclusie dat de weg voor hem dicht zit. Hij ziet de oplossing in het zenden van Timotheüs (1Th 3:2).

Natuurlijk heeft de satan geen macht om Gods werk of werker tegen te houden als God dat niet toelaat. God bepaalt de grens van de tegenstander (Jb 1:12; 2:6). Paulus spreekt bij een andere gelegenheid over "een engel van satan om mij met vuisten te slaan". Daar leert hij dat de genade van de Heer hem genoeg is (2Ko 12:7-9). Paulus weet als geen ander dat alle dingen meewerken ten goede voor hen die God liefhebben (Rm 8:28), ook verhinderingen door de satan.

V19. Dat de satan hem verhinderde om zijn geliefde kinderen in het geloof te ontmoeten, maakt hem niet verdrietig. Hij ziet over de teleurstelling heen naar de komst van Christus. Dan zullen hij en de Thessalonicenzen verenigd zijn en zullen zij zich samen verblijden over alles wat de genade en de kracht van de Heilige Geest in hen bewerkt heeft. Dan zullen alle lijden en moeite voorbij zijn.

De komst van de Heer Jezus brengt niet alleen uitkomst uit alle lijdens, maar Hij komt ook met loon voor het werk dat voor Hem is gedaan (*Op 22:12*). Dat besef is bij Paulus altijd sterk aanwezig en wordt door deze verhindering versterkt. Zo buigt hij de teleurstelling van het moment om in een blij vooruitzicht.

De band die de satan probeerde te verbreken door het genot ervan te verhinderen, wordt intenser beleefd in het licht van de hereniging bij de komst van Christus. Dan zal er volle blijdschap zijn. Dan zal hij de Thessalonicenzen daar als een beloning op zijn arbeid zien (*vgl. Fp 4:1*), een beloning waarover hij zich bijzonder verheugt.

Het is zeker waar dat alles wat wij doen voor de Heer, door Hem is gewerkt. Toch beloont Hij het alsof wij het hebben gedaan. Wat een Heer hebben wij! Daarom zullen we elke kroon die we kunnen verdienen (*1Ko 9:25; 2Tm 4:8; 1Pt 5:4; Jk 1:12; Op 2:10*) als een eerbetoon aan Hem aan Zijn voeten leggen (*Op 4:10*).

V20. Als Paulus zo over de toekomstige vereniging met de Thessalonicenzen heeft gesproken, besluit hij dit hoofdstuk met tegen hen te zeggen wat ze nu al voor hem zijn. Wat straks in al zijn volheid van aangezicht tot aangezicht genoten zal worden, beleeft hij nu al in de geest. Zij zijn nu al zijn heerlijkheid en blijdschap.

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 2:13-20.

Verwerking:

Hoe ga jij om met hindernissen die je tegenkomt in je leven met de Heer?

1 Thessalonicenzen 3:1-6

Paulus' zorg

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Daarom, omdat wij het niet langer uithielden, hebben wij goed gevonden alleen in Athene achter te blijven 2 en zonden wij Timotheüs, onze broeder en Gods medearbeider in het evangelie van Christus, om u te versterken en te vermanen aangaande uw geloof; 3 opdat niemand wankelt in deze verdrukkingen. (Want zelf weet u dat wij daartoe bestemd zijn; 4 immers, toen wij bij u waren, zeiden wij u van tevoren dat wij verdrukt zouden worden, zoals het ook is gebeurd, en u weet het.) 5 Daarom ook heb ik, omdat ik het niet langer uithield, hem gezonden om van uw geloof te weten, of de verzoeker u misschien ook verzocht had en onze arbeid vergeefs was geworden. 6 Maar nu is Timotheüs van u tot ons gekomen en heeft ons de blijde boodschap gebracht van uw geloof en uw liefde, en dat u ons altijd in goede herinnering houdt en verlangt ons te zien, zoals ook wij u.

V1. Paulus heeft zojuist, aan het einde van het vorige hoofdstuk, zijn grote verlangen naar zijn geliefde Thessalonicenzen geuit (1Th 2:17-18). Zij zijn voor hem een bron van diepe vreugde. Hij wilde graag bij hen zijn om te zien hoe het met hen ging. Het is een grote bemoeiding voor hem te weten dat hij hen bij de komst van de Heer Jezus zal zien. Toch bleef hij ook onverminderd verlangen te weten hoe het geestelijk met hen ging.

Dat verlangen werd zo sterk, dat hij móest weten hoe het met hen ging. Hij hield het niet langer uit over hun toestand in het ongewisse te verkeren. Hij bevond zich op dat moment in Athene (zie Inleiding). Daar was ook Timotheüs bij hem, met wie hij een bijzondere band van gemeenschap in het werk van de Heer genoot.

V2. Paulus zag af van wat waardevol was voor zichzelf. Zijn verlangen om iets van de Thessalonicenzen te horen was zo groot, dat hij Timotheüs naar hen toestuurde. Hij spreekt wel in de 'wij'-vorm, maar hij, Paulus, had de leiding (vgl. vers 5). Met het woord 'wij' laat hij zien dat hij maar niet op eigen houtje een beslissing nam, meege-sleept door zijn emoties. Hij handelde in overleg.

Je ziet dat Paulus ook gevoel had. Hij voelde een sterke band met de Thessalonicenzen. Met zulke gevoelens is niets mis. Integendeel, ze horen er helemaal bij. Verbondenheid met gelovigen moet worden beleefd. Alleen mogen gevoelens niet het handelen bepalen. Dat moet de Heer doen. Daarvoor geeft Hij je ook medegelovigen.

De waarde die Timotheüs voor hem had, wordt onderstreept door over Timotheüs te spreken als *"onze broeder en Gods medearbeider"*. De Thessalonicenzen ontvingen in hem een broeder die zowel met Paulus als met hen verbonden was. Ze ontvingen in hem ook iemand die samen met Paulus werkte voor God. Het terrein van hun arbeid, de sfeer waarin zij hun werk deden, was *"het evangelie van Christus"* (vgl. 2Ko 10:14). Wie met hart en ziel werkzaam is in het evangelie van Christus, zal ook op de juiste wijze zorg kunnen besteden aan hen die dit evangelie hebben aangenomen.

De taakomschrijving van Timotheüs was duidelijk: de Thessalonicenzen versterken en vermanen in hun geloof. De gelovigen hadden het moeilijk. Je zou kunnen denken dat vertroosting dan meer op zijn plaats zou zijn. Toch hoeft dit niet altijd het geval te zijn. Deze gelovigen stonden onder druk. Ze ervoeren vijandschap en werden vervolgd. Wat dan vooral nodig is, is versterking van het geloof.

Als de druk op jou vanwege je geloof zo groot wordt dat je dreigt te bezwijken, heb je behoefte aan versterking om staande te blijven. Petrus heeft eenzelfde opdracht van de Heer gekregen als Timotheüs hier van Paulus, een opdracht die hij met het schrijven van zijn eerste brief heeft vervuld (Lk 22:32; 1Pt 5:12). Jakobus heeft eenzelfde boodschap voor zijn lezers (Jk 5:8).

Ze hadden ook vermaning nodig, in de zin van bemoediging om vol te houden. Als er langdurig druk op je wordt uitgeoefend, kun je moedeloos worden. Dan heb je behoefte aan bemoediging.

V3. Het gaat erom dat je geloof, dat is hier je geloofsvertrouwen, niet gaat wankelen. Dit gevaar bedreigt ieder die voor de Heer wil leven. In verdrukking blijkt of er sprake is van echte bekering. Wie is gaan geloven omdat het zo blij maakt, zal niet alleen wankelen, maar zeker ten val komen (*Mk 4:16-17*).

De vijand is er met al zijn aanvallen op uit om jouw geloof, je vertrouwen op God, aan te tasten. Als je het moeilijk hebt omdat je gelooft, fluistert hij je in dat die 'fijne God' van jou je toch maar mooi in de problemen heeft geholpen. En je dacht nog wel dat Hij de oplossing voor al je problemen was.

Laat je niet misleiden! Verdrukking is in de behoudenis begrepen (*Hd 14:22*) en voorzegd door de Heer (*Jh 16:33*) als iets waartoe we bestemd zijn, als iets dat er gewoon volledig bij hoort. Beschouw het niet als iets vreemds als dit je overkomt (*1Pt 4:12*). Wie in God gelooft, dat wil zeggen werkelijk op Hem vertrouwt in het leven van elke dag, zal vervolgd worden (*2Tm 3:12*).

Als het goed is, weet je dat ook wel. Ik hoop tenminste dat je niet door succesverhalen in de Heer Jezus en God bent gaan geloven, maar dat je na een indringende prediking jezelf hebt gezien in Gods licht. Een gezonde prediking belooft aan wie gelooft geen leven zonder tegenstand en zorgen. Nee, je zult juist verworpen en gehaat worden, zoals ze de Meester hebben verworpen en gehaat (*Jh 15:20*).

V4. Nog eens herinnert Paulus de Thessalonicenzen eraan wat hemzelf en zijn metgezellen is overkomen (*1Th 2:2*). Omdat hij zich levendig kan voorstellen wat verdrukking betekent, gaan zijn hele hart en zijn volle medegevoel uit naar deze jonge gelovigen in Thessalonika die het zo zwaar te verduren hadden.

V5. Waarom was Paulus zo verontrust? Vertrouwde hij zelf niet op God dat Hij wel voor die gelovigen zou zorgen? Nee, het ontbrak

Paulus niet aan vertrouwen op God, maar hij kent de kracht van de tegenstander en tevens de manier waarop God te werk gaat om de tegenstander te weerstaan. God heeft ons aan elkaar gegeven om door ons heen elkaar tot steun te zijn. Niet dat we daarbij weer alleen op elkaar aangewezen zijn. We zijn in alles wat de Heer ons opdraagt van Hem afhankelijk. Maar op deze wijze wil Hij ons leren delen in Zijn gevoelens en het uitoefenen van Zijn zorg. Als we zo te werk gaan, wordt Hij zichtbaar in ons leven.

Timotheüs is de afgezant van Paulus en de vertolker van zijn gevoelens. Als geen ander kan Timotheüs beoordelen hoe het met de Thessalonicenzen gaat. Hij zou Paulus daarover informatie kunnen verschaffen waar deze van op aan kon. Paulus wilde weten hoe het met hun geloof ging. Hij wilde weten of hun geloofsvertrouwen door de verdrukking toenam, of dat dit minder werd omdat de verzoeker voet aan de grond had gekregen. De verzoeker is niemand anders dan de satan (*Mt 4:3*). Zoals de satan de Heer Jezus benaderde, zo benadert hij iedere gelovige. Als kinderen van God door lijden en verdrukking gaan, probeert hij hen ertoe te brengen God 'vaarwel' te zeggen (*Jb 2:9*).

De apostel vreesde niet voor een aanval op hun geloof, maar hij vreesde voor een *succesvolle* aanval. Als dit laatste waar werd, zou zijn arbeid tevergeefs zijn geweest. Dat wil niet zeggen dat ze verloren zouden zijn, maar dat ze niet meer voor hun christen-zijn zouden uitkomen. Het vuur van hun getuigenis zou worden gedoofd en in hun gedrag zouden ze zich weer aanpassen aan de wereld. Dat was een gedachte die hij niet kon verdragen. Daarom moest hij uitsluitel hebben over de toestand van hun geloof. Wat je hier bij Paulus ziet, is een prachtig voorbeeld van nazorg.

V6. Wat een opluchting voor Paulus als hij van Timotheüs hoort dat het goed gaat met zijn geliefde kinderen in het geloof. Het is voor hem een blijde boodschap. Daar knapt hij helemaal van op. Er valt een grote last van hem af. Zie je hoezeer goed nieuws iemand er geestelijk bovenop kan helpen? Daar kunnen we een voorbeeld aan

nemen. Laten we het goede nieuws dat er te melden is, elkaar niet onthouden. Het is zo bemoedigend om met anderen te delen wat de Heer heeft bewerkt in een gemeente. Daardoor wordt God verheerlijkt (*Hd 21:19-20a*).

Timotheüs heeft gezien dat hun geloofsvertrouwen niet is verminderd. Het heeft standgehouden in de verdrukking. Hun geloof is de kracht waardoor ze de verdrukking aan konden. In geloof keken ze vanuit de verdrukking omhoog naar Hem van Wie zij vertrouwden dat Hij hen in de verdrukking zou bijstaan. En ze zijn niet beschaamd geworden. Door de verdrukking hebben ze Hem beter leren kennen.

Door de verdrukking is ook hun liefde voor elkaar bewezen. Ze zijn naar elkaar toe gedreven. God gebruikt verdrukking om de band van de liefde hechter te maken. Dat heeft Timotheüs opgemerkt. De satan probeerde ook een wig te drijven tussen de predikers en de gelovigen, maar dat is niet gelukt. De Thessalonicenzen denken met dankbaarheid terug aan de mannen die hun het evangelie hebben gebracht. Ze verlangen er zelfs naar hen terug te zien, een verlangen waarvan Paulus kan zeggen dat het wederzijds is.

Jij kunt Paulus 'in goede herinnering' houden door zijn geïnspireerde brieven te lezen en ernaar te handelen. En hoe is jouw herinnering aan je broeders en zusters die je niet dagelijks ziet?

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 3:1-6.

Verwerking:

Wat kun je hier leren over nazorg?

1 Thessalonicenzen 3:7-13

Liefde en heiligheid

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

7 Daarom, broeders, zijn wij in al onze nood en verdrukking over u vertroost door uw geloof; 8 want nu leven wij, als u vaststaat in [de] Heer. 9 Want welke dank kunnen wij God voor u vergelden, wegens al de blijdschap, waarmee wij ons om u verblijden voor onze God? 10 terwijl wij nacht en dag zeer overvloedig bidden dat wij uw gezicht mogen zien en voltooiën wat aan uw geloof ontbreekt. 11 Maar onze God en Vader Zelf en onze Heer Jezus <Christus> moge onze weg tot u banen! 12 Maar u moge de Heer doen toenemen en overvloedig zijn in de liefde tot elkaar en tot allen, zoals ook wij tot u; 13 opdat Hij uw harten versterkt om onberispelijk te zijn in heiligheid voor onze God en Vader bij de komst van onze Heer Jezus met al Zijn heiligen. <Amen>.

V7. Het bericht waarmee Timotheüs bij Paulus komt over het geloof van de Thessalonicenzen, is een grote troost. Hun geloof heeft niet alleen standgehouden, het is gegroeid (2Th 1:3). Hij had behoefte aan troost omdat hij zelf in nood en verdrukking was. Zijn nood kan betekenen dat hij gebrek had aan materiële dingen. Het kan ook innerlijke nood betekenen, doordat hij zich geestelijk terneergedrukt voelde, mede door zijn zorg om de Thessalonicenzen. Ook de ondergane lichamelijke verdrukkingen staan hem nog voor de geest.

V8. Wat heeft een mens dan behoefte aan geestelijke verkwikking. En dan dit bericht over hun geloof! Wat een opluchting. Het leven vloeit als het ware in hem terug. Nu hij hoort dat zij vaststaan in de Heer, leeft hij helemaal op (vgl. Gn 45:26-27).

Je ziet dat Paulus zich heeft laten vertroosten. Zo kun jij je ook laten vertroosten door het geloof van de ander. Dat er aan het geloof van de ander nog wel het een en ander ontbreekt, hoeft geen verhinde-

ring te zijn, zoals je hier ook ziet. Wie zich niet laat troosten, loopt gevaar verbitterd te raken. Dat is ondermijnend voor het geloofsleven.

V9. Zoals droefheid verbonden is aan dood, zo hoort dankbaarheid bij leven. Paulus is vol dankbaarheid over wat hij heeft gehoord over hun geloof, maar hij bedankt niet de Thessalonicenzen voor hun standvastigheid. Zijn dankbaarheid gaat naar God uit. God heeft ervoor gezorgd dat zij staande zijn gebleven bij alle aanvallen van de vijand. Daardoor is hij vervuld met blijdschap, een blijdschap die hij beleeft "*voor God*", dat is in de tegenwoordigheid van God, voor Gods aangezicht, in gemeenschap met Hem. Echte, diepgevoelde blijdschap beleef je als God je vertroost. Dat is een blijdschap die je terugbrengt bij de Veroorzaker van je blijdschap.

De blijdschap van Paulus is zo groot, dat hij zich afvraagt wat hij God daarvoor kan teruggeven. Hij geeft er geen antwoord op. Zijn vraag zegt dat er gewoon geen geschenk groot genoeg is om God te laten zien hoe geweldig dankbaar hij Hem is. Dat zegt toch wel veel van Paulus' dankbaarheid (*vgl. Ps 116:12*). Geldt dat ook niet voor alles wat jij van God hebt gekregen? Ben jij daar ook intens dankbaar voor? En ben jij dan ook niet op zoek naar wat je Hem daarvoor kunt teruggeven?

V10. Na dit geweldig vertroostende bericht over hun geloof zou je kunnen denken dat Paulus dit onderwerp van zorg kan verlaten om zich op andere gemeenten te richten. Maar dat lees je hier niet. Het heeft zijn verlangen naar hen alleen maar doen toenemen. Hij blijft doorgaan met bidden dat hij hen mag bezoeken. Hij bidt daar "*nacht en dag zeer overvloedig*" voor.

Hij heeft zich 'overvloedig' beijverd bij hen te komen (*1Th 2:17*). Nu bidt hij 'zeer overvloedig' dat dit toch een keer mag gebeuren. Bij 'overvloedig' moet je denken aan zo'n grote hoeveelheid, dat het grenzen overstroomt, dat het door niets is in te dammen. Zijn hart stroomt over als hij tot God spreekt over zijn verlangen de Thessalonicenzen te bezoeken.

Zijn verlangen wordt niet ingegeven door egoïsme. Het gaat hem om hun geestelijk welzijn (*vgl. Rm 1:11*). Toen hij bij hen was, werd hij tot een vroegtijdig vertrek gedwongen. Daardoor heeft hij hun niet alles kunnen leren wat voor hun geloof nodig is. ‘Geloof’ is hier de geloofswaarheid, de inhoud van wat ze geloven (*Jd 1:3*), ofwel ‘de leer van de apostelen’ (*Hd 2:42*). Nu wil hij zo graag zijn werk bij hen afmaken.

Hij gaat daarvoor niet zelf aan het werk. Hij vertrouwt erop dat God zijn gebed zal verhoren, op Zijn tijd en via Zijn weg. Het zal nog vijf jaar duren voordat zijn gebed wordt verhoord. We kunnen wel aannemen dat Paulus, als hij later in Macedonië is, ook de gelovigen in Thessalonika heeft bezocht (*Hd 20:1,3*). De brief die hij tussentijds schrijft, heeft God in Zijn Woord laten opnemen, zodat er ook kan worden voorzien in wat aan jouw en mijn geloof ontbreekt.

V11. In dit vers staan God de Vader en de Heer Jezus op één lijn. Na het noemen van twee personen – dat is meervoud – verwacht je geen werkwoordsvorm in het enkelvoud. Toch staat hier niet ‘mogen’, maar “*moge*”, dat is enkelvoud. Dat wil zeggen dat God de Vader en de Heer Jezus hier als eenheid worden gezien. Je hebt hier een prachtig bewijs dat de Heer Jezus God is. Ze staan op hetzelfde niveau en handelen ook volkomen in overeenstemming met elkaar. De wil van de Vader is nooit in strijd met de wil van de Zoon en omgekeerd geldt hetzelfde. Het betreft hier het banen van de weg van Paulus naar de Thessalonicenzen.

Voor jou en mij geldt hetzelfde. Jij mag jouw weg in de handen van Goddelijke Personen leggen. Zij hebben middelen om jouw weg te banen, om die vrij te maken van hindernissen. De Vader Zelf heeft jou lief (*Jh 16:27*) en de Vader Zelf is de almachtige God. De Heer Jezus Christus, hier weer genoemd bij Zijn volle Naam, wil jou in Zijn dienst gebruiken en zal daarvoor de weg effenen. De Heer Jezus wordt met de Vader verbonden als de Bestuurder van de wegen van mensen en in het bijzonder van Zijn dienaren. Dat mag rust geven in de weg die je moet gaan.

V12. Het zal nog even kunnen duren voordat Paulus bij hen is. Tot dat ogenblik van weerzien heeft hij een wens voor de Thessalonicenzen. Hij wenst dat de Heer hen zal doen toenemen *“in de liefde”* en dat als resultaat daarvan zij bij de komst van de Heer Jezus *“onberispelijk ... in heiligheid”* zullen zijn (*vers 13*). Dit zijn de twee kenmerken van het Wezen van God, want God is licht (*1Jh 1:5*) en God is liefde (*1Jh 4:8,16*).

Paulus gaat eerst spreken over ‘liefde’ en daarna over ‘heiligheid’. De volgorde is belangrijk. Alleen als er een overvloed aan liefde aanwezig is, zul je komen tot echte heiligheid. Heiligheid wil zeggen afzondering, maar met het doel om toegewijd te zijn. Afzondering zonder liefde voor en toewijding aan God leidt tot niets anders dan het wetticisme van de farizeeën. Waar echte liefde aanwezig is, zal als vanzelfsprekend ook afzondering plaatsvinden van alles wat met die ene grote liefde in strijd is. Heiligheid is liefhebben wat God liefheeft en haten wat God haat.

Paulus is zelf overvloedig in zijn liefde voor hen. Dat is hun wel duidelijk geworden. Zijn liefde voor hen moet een aansporing voor hen zijn om elkaar en ook alle mensen op dezelfde wijze lief te hebben. Liefde is hét kenmerk van het leven van de christen. Deze liefde laat zich niet beperken tot een select gezelschap van mensen die aardig voor jou zijn en die jij daarom sympathiek vindt. Het is de liefde van God die onbaatzuchtig naar ieder mens uitgaat. Die liefde is in jouw hart uitgestort door de Heilige Geest (*Rm 5:5*). Daardoor kun je iedere gelovige liefhebben en kan die liefde uitgaan naar ieder mens.

V13. Als de liefde van God bezit heeft genomen van je hart en je hart versterkt, ben je in staat om in heiligheid te wandelen. Johannes zegt het in zijn eerste brief zo: *“Wie zijn broeder liefheeft, blijft in het licht”* (*1Jh 2:10*). Bij een eerste oogopslag lijkt het niet zozeer te gaan om een aansporing tot een leven in heiligheid. Paulus heeft het immers over een onberispelijk zijn in heiligheid *“bij de komst van de Heer Jezus”*. Daar is toch geen sprake meer van een toenemen in heiligheid?

Maar Paulus spreekt nooit over de komst van de Heer zonder dat dit invloed moet hebben op ons dagelijkse leven.

Het gaat hier overigens niet om de komst van de Heer Jezus voor de gemeente. Dat komt in *1 Thessalonicenzen 4* aan de orde. Je kunt het ook zien aan de komst van de Heer “*met al Zijn heiligen*”. Dat is Zijn komst naar de aarde *met* de gelovigen, nadat Hij hen eerst heeft opgenomen.

Paulus wijst op het eindresultaat van een heiligheid die ons nu al behoort te kenmerken. Wie vol is van liefde voor de Heer en de Zijnen, zal zich niet willen verbinden met de onreinheid van de wereld. Het is toch je verlangen om nu al steeds meer te gaan lijken op wat je straks in volmaaktheid zult zijn? Het moet geen grote overgang zijn van ons leven op aarde naar ons leven in de hemel.

Daarvan zien we in Henoeh een prachtig voorbeeld (*Gn 5:24*). Henoeh wandelde met God. Hij groeide daarin en kwam steeds dicht bij God. Het is wel zo voorgesteld, dat hij op een gegeven moment zo dicht bij de hemel kwam dat God zei: ‘Kom maar binnen.’ Denk jij dat er voor Henoeh toen ineens een totaal andere wereld openging?

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 3:7-13.

Verwerking:

Denk eens na over de verhouding tussen liefde en heiligheid in jouw leven.

1 Thessalonicenzen 4:1-3

Heiligheid

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

- 1 *Overigens nu, broeders, vragen en vermanen wij u in [de] Heer Jezus Christus, dat, zoals u van ons hebt ontvangen hoe u moet wandelen en God behagen, zoals u ook wandelt, u daarin nog meer zult toenemen.*
- 2 *Want u weet welke bevelen wij u hebben gegeven door de Heer Jezus.*
- 3 *Want dit is [de] wil van God: uw heiliging, dat u zich onthoudt van de hoererijs; ...*

De onderwerpen die Paulus in dit hoofdstuk naar voren brengt, sluiten aan op drie trefwoorden die aan het eind van het vorige hoofdstuk worden genoemd: heiligheid, liefde en de komst (1Th 3:12-13). In dit hoofdstuk spreekt Paulus in de *verzen 1-8* over *heiligheid*, in de *verzen 9-12* over *liefde* en in de *verzen 13-18* over de *komst van de Heer Jezus*.

In de *verzen 1-8* gaat het over heiligheid en dan met name met betrekking tot het huwelijk. Heiligheid staat in verbinding met de drie-enige God. Je leest in dit gedeelte over de Heer Jezus, over God en over de Heilige Geest. Zij zijn de bron om tot ware levensheiliging te komen. Heiliging is niet negatief, alsof het alleen maar gaat om dingen die je niet doet. Het gaat om wat aan God is toegewijd. Dat kan, sinds de zonde in de wereld is, niet anders dan door het af te zonderen van wat niet aan God is toegewijd.

V1. Het gedeelte begint met “overigens”, wat aangeeft dat er nog iets aan de brief wordt toegevoegd. De hoofdelementen van het geloofsleven zijn naar voren gebracht, maar er zijn nog enkele dingen die ook nuttig zijn voor hun geloofsleven. Het betreft de gevaren die de Thessalonicenzen bedreigen als gevolg van hun vroegere gewoonten. De mensen die hen omringen, leven nog steeds op een wijze die

volkomen in strijd is met de hemelse en heilige vreugde waarover Paulus gesproken heeft.

Zoals vaker spreekt Paulus hen aan met *“broeders”* om zijn verbinding met hen en hun verbinding onder elkaar nadruk te geven. Hij laat hun hierdoor duidelijk merken dat hij een van hen is. Dat schept het juiste klimaat voor wat hij wil *“vragen en vermanen”*. Om het hun nog gemakkelijker te maken gehoor te geven aan zijn vermaning wijst hij op de Heer Jezus. In Hem vindt zijn vermaning haar oorsprong en in Hem vinden zij de kracht om zijn vermaning ter harte te nemen.

In het woord ‘vragen’ klinkt vertrouwelijkheid door. Hij vraagt iets aan gelovigen van wie hij weet dat ze graag bereid zijn antwoord te geven. In het woord ‘vermanen’ komt iets van zijn vaderlijke gezag tot uiting. Voor zijn vragen en vermanen sluit hij aan op wat hij hun al eerder heeft bekendgemaakt over hun wandel en het behagen van God. Dat hebben ze niet slechts aangehoord, ze hebben het ook ontvangen.

“Wandelen” en *“God behagen”* horen bij elkaar. Zo lees je van Henoeh dat hij *“wandelde met God”* (Gn 5:24) en Hem daardoor *“behaagd had”* (Hb 11:5). Hier zie je hoe sterk ‘wandelen’ en ‘God behagen’ bij elkaar horen. *Hebreeën 11:5* is een aanhaling van *Genesis 5:24*, maar dan uit de Septuaginta, de Griekse vertaling van het Oude Testament. Daar wordt *“wandelde met God”* vertaald met *“God behaagd had”*.

De combinatie ‘wandelen’ en ‘God behagen’ zit bij de Thessalonicenzen wel goed. De bemoediging *“zoals u ook wandelt”*, is een toevoeging die de Thessalonicenzen bewaart voor ontmoediging die mogelijk door de vermaning kon ontstaan. Paulus wil voorkomen dat ze verdrietig worden door zijn opmerking die op hen kon overkomen alsof ze niets met zijn ernstige aanwijzingen hadden gedaan.

Toch is het mogelijk daarin toe te nemen en daartoe spoort Paulus hen aan. Er is namelijk niets zo gevaarlijk voor je christenleven als te denken dat het wel goed met je zit. Je wilt met en voor de Heer leven

en je daarin laten leiden door Gods Woord en Gods Geest. Je kunt eerlijk zeggen dat je niet weet wat je nog als zonde moet belijden. Daar is niets mis mee. Behalve dat het je een gevoel van tevredenheid, van voldaanheid kan bezorgen. Zo'n gevoel kan zich sluipend van je meester maken, zonder dat je er erg in hebt.

Als je je leven vergelijkt met dat van de Heer Jezus, blijft er nog een enorme hoop toe te nemen. Je wilt toch niet beweren dat je volleerd bent in toewijding en afhankelijkheid? Ken jij geen situaties waarin je je volkomen onmachtig voelt? Het gaat om geestelijke groei, om groeien in heiligheid. Zolang je op aarde bent, gaat het proces van groeien door.

Dit groeiproces vindt alleen plaats als je Gods Woord als je dagelijks voedsel tot je neemt (*Mt 4:4*) en eraan gehoorzaamt. Je zult zelf steeds minder worden en de Heer Jezus zal steeds meer worden (*Jh 3:30*). Voed je je niet dagelijks met Gods Woord, dan zullen oude gewoonten weer voet aan de grond bij je krijgen. Daarvoor waarschuwt Paulus. Het is ook voor jou belangrijk die waarschuwing ter harte te nemen.

V2. Paulus herinnert aan de bevelen die hij hun heeft gegeven. Het betreft maar niet een persoonlijke wens of een vriendelijk verzoek. Hij voldeed hiermee aan de wil van de Heer. De Heer Jezus is de autoriteit achter zijn vermaning. Hij wil dat de gelovigen in hun wandel God behagen. Om daaraan te voldoen moet elke verbinding die je in het leven aangaat, gebeuren in heiligheid en liefde. Je vindt dat hier toegespitst op heiligheid in het huwelijk en de broederliefde.

V3. Als we het over heiliging hebben, hebben we het over de wil van God. Als je buigt voor Gods wil, Zijn wil als autoriteit in je leven erkent, zul je je onthouden van de hoererij. Hoererij is een brutale aanval op het huwelijk. Hoererij – in het Grieks *porneia*, waarvan het ons bekende woord 'porno' is afgeleid – is ongeoorloofde seksuele omgang, zowel vóór als buiten het huwelijk. Hoererij in het huwelijk wordt ook overspel genoemd.

In de tijd van Paulus had geslachtelijke onreinheid een zodanig vaste plaats in het Griekse en Romeinse leven, dat het klaarblijkelijk door niemand als een afschuwelijke zonde tegen God en de medemens werd gezien. Het was een onderdeel van hun rituele godsdienst. Hoererij wordt op heel wat plaatsen in de Bijbel veroordeeld. Wie zich daaraan niet stoort, zal door God geoordeeld worden (*Hb 13:4*).

Dat het niet meer als een afschuwelijke zonde wordt gezien, geldt ook voor het eens christelijke Westen. Of je nu getrouwd bent of niet, je leeft in een maatschappij waarin het huwelijk ongelooflijk onderuit wordt gehaald. Het bevindt zich niet meer op een hellend vlak, maar het wordt van de steilte in de afgrond gegooid. De seksuele moraal holt gillend achteruit. In bijna elke film komen prikkelende scènes voor. Reclameboodschappen zijn ermee doorspekt. En de vloedgolven aan smerigheid die via internet worden aangeboden, kennen geen einde, niet aan hoeveelheid en niet aan gruwelijke inhoud.

In het licht van de ontwikkelingen in ons land wint dit woord aan de Thessalonicenzen voor ons enorm aan actualiteit. Het is beslist geen overbodige luxe dit woord over heiligheid van het huwelijk opnieuw hoog op de agenda van de christelijke levensnormen te plaatsen.

De Thessalonicenzen zijn uit dit leefpatroon bevrijd, maar worden omgeven door mensen die nog steeds dat leefpatroon erop nahouden. De kans om in een oud patroon terug te vallen blijft altijd aanwezig. Om dat te voorkomen moeten er stevige maatregelen worden genomen. Er wordt gezegd dat ze zich moeten onthouden van hoererij. Dat is hun verantwoordelijkheid en dat geldt ook voor jou.

Er wordt een beroep gedaan op je zelfbeheersing. Voel je de neiging opkomen om seksboekjes te lezen of 'het net' op te gaan en pornosites op te zoeken? Geef er niet aan toe en vul je denken onmiddellijk met iets van de Heer Jezus. Citeer teksten uit Gods Woord. Het maakt niet uit welke. Zorg ervoor dat je er een aantal in voorraad hebt. Denk eraan dat je onderworpen bent aan de bevelen die hier

“door de Heer Jezus” worden gegeven. God wil jouw heiliging. Hij wil jou voor Zichzelf.

Als je al te ver bent gegaan en erin verstrikt bent geraakt, zoek dan hulp. Wacht er niet langer mee. Kom ermee voor de dag. Ga naar iemand die jouw vertrouwen heeft en spreek je uit. Belijd samen met je vertrouwenspersoon je zonden en maak afspraken die je helpen van deze verslaving af te komen. Ga vooral Gods Woord lezen, want de waarheid maakt vrij (*Jh 8:32*).

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 4:1-3.

Verwerking:

Lees de volgende gedeelten en neem ze op in je hart, zodat je ze als verdediging van je heiliging kunt inzetten: Mt 5:3-9; 1Ko 6:13-20.

1 Thessalonicenzen 4:4-8

De wil van God

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

...; 4 dat ieder van u zijn eigen vat weet te bezitten in heiliging en eerbaarheid 5 (niet in begerige hartstocht, zoals de volken die God niet kennen) 6 [en] dat men zijn broeder geen onrecht aandoet en hem bedriegt in die zaak; want [de] Heer is een wreker van dit alles, zoals wij u ook vroeger gezegd en ernstig betuigd hebben. 7 Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid, maar in heiliging. 8 Daarom, wie dit veracht, veracht niet een mens, maar God, Die u <ook> Zijn Heilige Geest heeft gegeven.

V4. Jonge gelovigen stellen nogal eens de vraag: 'Hoe kun je de wil van God weten?' Dat is een goede vraag. Daarop is in een concreet geval niet altijd een direct antwoord te geven. Wel heb je in het vorige vers in elk geval iets duidelijk gehoord over de wil van God in een bepaald aspect van je leven. God wil jouw heiliging met het oog op het huwelijk. De concrete toepassing van die wil is dat jij je onthoudt van de hoererij.

Daarvoor is nodig dat je je "eigen vat weet te bezitten in heiliging en eerbaarheid". Het begrip 'vat' wordt wel gebruikt om een mens mee aan te duiden (*Hd 9:15; Rm 9:22,23; 2Tm 2:21*) of ook je eigen lichaam (*vgl. 2Ko 4:7*). In dit verband kan het zowel slaan op je eigen vrouw (*1Pt 3:7*) als op je eigen lichaam. Het maakt voor de kracht van dit Schriftwoord niet uit. In beide gevallen is de vraag of je ermee omgaat in heiliging en eerbaarheid.

De tegenstelling met hoe de volken die God niet kennen daarmee omgaan, maakt duidelijk hoe Gods kinderen dit in praktijk behoren te brengen. Zij die God niet kennen, weten niet hoe zij hun 'eigen vat' op de juiste wijze moeten bezitten. Het gevolg van het loochenen van

de Schepper is de degradatie van het schepsel. De gedegradeerde mens gebruikt zijn vrouw voor de bevrediging van de eigen lusten.

Het heidendom heeft de vrouw verlaagd tot een lustobject. Het christendom laat zien dat de vrouw op dezelfde wijze een erfgenaam is van Gods beloften als de man (1Pt 3:7). Dat zij het zwakkere vat is, geeft de man gelegenheid met haar om te gaan op een wijze die volkomen recht doet aan haar vrouw-zijn. Hij zal haar veiligheid en bescherming bieden.

“Weet te bezitten” wil zeggen dat je weet dat je je lichaam hebt gekregen om daarin en daarmee God te dienen. “Heiliging” betekent immers: afgezonderd voor God. En “eerbaarheid” wil zeggen dat je je lichaam waardeert als een geschenk van God, om voor Hem te gebruiken. Als je dit geschenk waardeert, zul je er geen dingen mee doen die dienen tot bevrediging van je lusten in het algemeen en je seksuele lusten in het bijzonder. Als je getrouwd bent, is je vrouw een geschenk van God. Als je dit geschenk waardeert, zul je het niet misbruiken om aan je (seksuele) lusten te voldoen.

V5. Als met ‘vat’ het eigen lichaam wordt bedoeld, is het duidelijk dat je je lichaam niet moet misbruiken om begerige hartstocht uit te leven. In dit verband noem ik zelfbevrediging. Als je in zelfbevrediging vaak een uiting zocht voor je gevoelens, is de kans groot dat je als gehuwde daar het huwelijk voor zult misbruiken. Je mag het huwelijk niet zien als de oplossing voor het voldoen aan seksuele driften. De seksualiteit moet ook in de ongehuwde of verloofde staat – ‘verloofde staat’ betekent ook: ongehuwde staat – op de juiste plaats worden gehouden. Daarom is het belangrijk op de goede manier te leren omgaan met wat God in de seksualiteit heeft gegeven.

V6. Dit vers gaat nog een stap verder. Hier wordt niet alleen het eigen lichaam of de eigen vrouw misbruikt, maar de vrouw van de broeder. Paulus trekt een scherpe grens. Het delen van alle bezittingen mag dan het ware christendom kenmerken, van de vrouw van je broeder blijf je af. Die behoort uitsluitend hem toe. Wie die grens

niet in acht neemt, maar daar overheen gaat, doet zijn broeder groot onrecht. Dit onrecht is niet zomaar weg te poetsen door een snelle belijdenis (*Sp 6:32-35*), vaak gedwongen afgelegd na betrapte te zijn.

Een steeds vaker voorkomende vorm van hoererij is de digitale vorm. Internet is het middel dat deze gelegenheid ruimschoots biedt. Het aanbod is gigantisch en het aantal pornosites neemt dagelijks toe. Vele miljoenen pornosites zijn sluimerend aanwezig. Een simpele muisklik wekt ze tot leven. Deze 'stille' hoererij wordt door heel wat gelovigen bedreven. Soms blijft het beperkt tot een enkele keer 'uit nieuwsgierigheid'. Er zijn ook gevallen – en dat worden er steeds meer – waar het verslavende vormen heeft aangenomen.

Denk niet dat het jou niet kan gebeuren. Neem daarom dit ernstige woord, dat ook tot jou komt, ter harte. Doe als Job, die zegt: *"Ik heb een verbond gesloten met mijn ogen"* (*Jb 31:1*), dat wil zeggen, neem je heilig voor niet naar iets te kijken waardoor je verontreinigd wordt.

De Heer wreekt alles wat met hoererij te maken heeft. Dat heeft Paulus hun gezegd toen hij bij hen was, net zoals hij toen over de verdrukkingen heeft gesproken (*1Th 3:4*). Hier zegt hij erbij dat hij het *"ernstig betuigd"* heeft. Deze dingen hebben die nadruk nodig. Een vermaning is niet genoeg. Dit kwaad is zo algemeen en sluit zo aan op onze eigen verdorven natuur, dat de dreiging van de wraak van de Heer ons als een schrikbeeld voor ogen moet worden geplaatst. Misschien dat we er dan voor worden bewaard dit kwaad te begaan.

Ik herhaal wat ik in het vorige stukje schreef: Mocht het zo zijn dat je moet erkennen dat je al te ver bent gegaan, kom er dan mee voor de dag. Ga niet door op deze weg! Het is mogelijk om je ervan te bekeren. Laat je door geen enkel stemmetje vanbinnen weerhouden. Ga nu op je knieën en belijdt God je zonden. Zoek daarna iemand op die jouw vertrouwen heeft en deel je nood met hem of haar. Laat je helpen om bevrijd te worden. Met de hulp van de Heer en van anderen zal het lukken. Maar je moet het echt wel willen en je wil in daden omzetten. Als je werkelijk op de Heer vertrouwt, gaat Hij je vrij maken om een geheiligd leven voor Hem te leiden.

V7. God heeft je immers “niet geroepen tot onreinheid, maar in heiliging”. In de vorige verzen ben je opgeroepen om een heilig leven te leven. Daaraan zit de waarschuwing vast dat je de Heer als Wreker op je weg zult vinden als je dat niet doet. Het doen van Gods wil wordt echter niet alleen bepaald door vrees voor Gods oordeel. Een positief motief om een leven in reinheid te leiden vind je in het kennen van Gods bedoeling voor al Zijn kinderen. Toen Hij jou riep door het evangelie, deed Hij dat met de bedoeling dat jij heilig zou zijn in je hele wandel, zoals Hij heilig is (1Pt 1:16).

Het evangelie dat jij hebt aangenomen, staat in scherp contrast met de onreinheid die jou omgeeft. Door Gods wil ben jij daaruit getrokken (Gl 1:4). Daar hoor je niet meer bij en het hoort niet meer bij jou. God heeft je geroepen “in heiliging”, dat wil zeggen dat je leven vanaf je bekering geleefd wordt in een heilige atmosfeer.

V8. Met het woord “daarom” leidt Paulus de samenvatting in van het onderwerp, waarmee hij zich zojuist heeft beziggehouden. Je mag niet verachten wat God over de seksualiteit en eerbaarheid en reinheid en hoogheid van het huwelijk zegt. ‘Verachten’ is terzijde stellen, ongeldig verklaren, afwijzen, verwerpen. Die waarschuwing komt tot jou als belijdende christen. Dat wil zeggen dat je ertoe in staat bent.

Dit ‘verachten’ zal trouwens niet direct met de grofste vorm beginnen. Let daarom bij jezelf op, dat je in deze dingen dicht bij Gods Woord blijft. In gesprekken met mensen in je omgeving die met Gods Woord geen rekening houden, kun je zomaar begrip gaan krijgen voor verhoudingen die rechtstreeks tegen Gods Woord ingaan. Veroordeel die gedachten. Je veracht God erdoor als je iets in je gedachten toelaat wat Hij veroordeelt. Je kunt beter verachten wat mensen daarover in tegenspraak met Gods Woord zeggen.

Je ziet dat Paulus teruggaat tot het hoogste gezag. Hij is een dienaar die Gods inzettingen doorgeeft. Die inzettingen opzijschuiven betekent niet hem, een mens, opzijschuiven, maar God Zelf (vgl. 1Sm

8:7). Voor ieder die seksuele zonden als onbelangrijk afdoet, hebben God en Zijn Woord geen enkele betekenis. Dat mag bij jou niet het geval zijn.

God heeft je *“Zijn Heilige Geest”* gegeven, met de nadruk op ‘Heilige’. Door Hem kun je Gods inzetting handhaven. Bij je bekering is Hij in je komen wonen (*Ef 1:13*). In *1 Korinthiërs 6* lees je dat je lichaam de tempel van de Heilige Geest is (*1Ko 6:18-19*). Daar wordt Hij genoemd in verband met hetzelfde onderwerp dat we hier voor ons hebben. Het gedeelte daar eindigt met: *“Want u bent voor een prijs gekocht; verheerlijkt dan God in uw lichaam!”* (*1Ko 6:20*). Als je denkt aan de prijs die de Heer Jezus voor jouw verlossing wilde betalen, wil je toch niet anders dan voor Hem leven?

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 4:4-8.

Verwerking:

Weet jij je eigen vat te bezitten in heiliging en eerbaarheid? Zijn er punten die beter kunnen? Hoe kun je daaraan werken?

1 Thessalonicenzen 4:9-12

Broederliefde en werken

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

9 Wat nu de broederliefde betreft, hierover hebt u niet nodig dat wij u schrijven; want zelf bent u door God onderwezen om elkaar lief te hebben; 10 want u doet dat ook jegens alle broeders in heel Macedonië. Maar wij vermanen u, broeders, daarin nog overvloediger te zijn 11 en er een eer in te stellen rustig te zijn en uw eigen zaken te behartigen en met uw <eigen> handen te werken, zoals wij u hebben bevolen, 12 opdat u betamelijk wandelt tegenover hen die buiten zijn en van niemand [iets] nodig hebt.

V9. Hier begint het tweede gedeelte van dit hoofdstuk. Na liefde in het huwelijk hoor je nu over de liefde onder broeders. Het is de familieliefde, een liefde die uitgaat naar alle leden van de familie. Deze liefde wordt in het hart van een gelovige gewekt zodra hij een kind van God wordt en daardoor tot de familie van God gaat behoren. Leden van een familie hebben wel eens ruzie, maar ze houden zoveel van elkaar, dat ze een ruzie zo vlug mogelijk bijleggen. Familieleden springen voor elkaar in de bres, ze komen voor elkaar op, ze zijn er voor elkaar, ze kunnen een beroep doen op elkaar. Dat zit allemaal in de natuur ingebakken.

Je hoeft mensen niet te vertellen dat ze hun broer of zus moeten liefhebben. Het liefhebben van een familielid ligt in de aard van de natuur. In het natuurlijke leven is de zonde een enorme hindernis om die liefde te uiten of te beleven. Familieleden kunnen elkaar veel kwaad aandoen. Dat is dan tegelijk ook iets wat tegen de natuur ingaat. Een verstoorde verhouding in een familie doet veel meer pijn dan wanneer het iemand anders betreft. Het is allebei niet prettig, maar de familieband doet zich altijd voelen.

Met de broederliefde zit het bij de Thessalonicenzen wel goed. Bij hen is het duidelijk dat zij uit God geboren zijn en dat ze de natuur van God bezitten. De natuur van God is liefde. Die komt bij hen als vanzelf tot uiting. Paulus hoeft hun daarover niets te schrijven. Doordat ze de natuur van God bezitten, zijn ze “door God onderwezen”. Ze hebben zich opengesteld voor het onderwijs van God. Hun bekering is radicaal. Voor het oude is geen plaats meer. Daardoor krijgt God gelegenheid in hen te werken, zodat Zijn liefde voor anderen die dezelfde natuur bezitten in hen onbelemmerd tot uiting kan komen.

Zo werkt het toch ook bij jou? Broederliefde is een van de twee bewijzen van een echte bekering. Het eerste bewijs is dat je voor je bekering de wereld liefhad en die haat je nu. Het tweede bewijs is dat je vroeger een hekel had aan gelovigen en die heb je nu lief. Het is best wel mogelijk dat je het niet zo goed met een bepaalde medegelovige kunt vinden. Dat verandert echter niets aan de zaak dat je hem of haar liefhebt. Je zult dan wat moeite hebben met wat iemand zegt of doet. Denk er dan maar aan dat anderen dat ook wel kunnen hebben met wat jij soms zegt of doet. Waar het om gaat, is dat je de ander ziet als een door God geliefd kind, net zoals jij door Hem geliefd bent!

V10. In andere gemeenten in Macedonië, zoals Filippi en Beréa, kennen ze de warmte van de liefde van de Thessalonicenzen. In een harde, koude wereld hebben jij en ik behoefte aan de warmte van de broederliefde. Het is iets waartoe we vermaand worden om die warmte aan elkaar te geven (1Pt 1:22). Daarvoor zijn we aan elkaar gegeven, en door het elkaar te laten voelen, kunnen we elkaar gelukkig maken. Liefhebben doe je niet met je mond, maar door daden (1Jh 3:18). Liefde kan niet verborgen blijven.

Als de broederliefde aanwezig is en ervaren wordt, zullen problemen onder de gelovigen niet vlug kans krijgen de onderlinge verhoudingen te verstoren. Broederliefde houdt moeilijkheden op een afstand of verjaagt ze zelfs. Zoals de warmte van de zon een ijspegel

doet smelten, zo zal broederliefde verandering brengen in kille verhoudingen onder gelovigen. Liefde voor de waarheid, die belangrijk is, kan helaas tot zulke kille verhoudingen leiden als met het verkeerde ook de persoon wordt afgewezen. Daarom is het belangrijk ook de waarheid van de broederliefde in praktijk te brengen.

De broederliefde van de Thessalonicenzen is niet selectief, ze beperkt zich niet tot de eigen gemeente en nog minder tot een groepje gelijkgezinden binnen de gemeente. Ze hebben liefde voor “*alle broeders in heel Macedonië*”. Sektarisme is hun vreemd. Niemand ontkomt aan hun liefde. Een ongelovige historicus die de onderlinge liefde van de eerste christenen zag, schreef daarover aan het einde van de tweede eeuw het volgende: ‘Het is ongelooflijk het vuur te zien waarmee de mensen van deze godsdienst elkaar in hun behoeften helpen. Zij besparen niets. Hun eerste wetgever [dat is de Heer Jezus] heeft het hun ingeprent dat ze allen broeders zijn.’ Kunnen mensen om ons heen ook zo’n getuigenis van ons geven?

Hoezeer de Thessalonicenzen ook voorbeelden zijn in het liefhebben van de broeders, toch kunnen ze er nog in toenemen. Broederliefde is geen zaak waarvan je kunt zeggen dat je die volmaakt beheerst. Toename is altijd mogelijk. Paulus zegt dat niet om ze te ontmoedigen, maar om ze te stimuleren en ze te bewaren voor zelfgenoegzaamheid.

V11. Het kan ook zijn dat ze een beetje doorgeschoten waren in hun broederliefde en dat die meer op bemoeizucht ging lijken. Dat zou verklaren waarom hij in *vers 11* van de broederliefde overgaat naar het leven in de maatschappij. Zorg voor elkaar houdt het gevaar in dat we gaan heersen over elkaar en gaan vertellen hoe de ander moet zijn. Daar zouden we geen tijd voor moeten hebben. Iedere christen behoort een volle dagtaak te hebben, zonder onrustig te worden over de gang van zaken bij medegelovigen. (Dit gaat natuurlijk niet op als je duidelijk zondige praktijken bij een medegelovige waarneemt.)

Paulus heeft hun hierover duidelijke bevelen gegeven. Het blijkt nodig te zijn daaraan te herinneren. Het is ook voor jou goed om te weten dat je het werk doet dat je Heer je heeft opgedragen (*Mk 13:34*). Het komt nogal eens voor dat jonge gelovigen in hun eerste enthousiasme alleen nog maar bijbelstudie willen doen en het evangelie brengen. Ik herken dat. Maar dat is niet Gods wil. Hij wil dat je met je eigen handen werkt.

Het is een misverstand te veronderstellen dat mensen die zich 'full-time' aan het werk van de Heer kunnen wijden, heiliger zijn of zich op een hoger geestelijk niveau bevinden. Deze gedachte is puur heidens. In India vind je bijvoorbeeld van zulke mensen. Er moeten duidelijke en door anderen geestelijk te beoordelen redenen zijn om je baan in de maatschappij op te geven om je met geestelijk werk bezig te houden. Paulus laat hier zien dat heilige mensen gewoon met hun handen werken. Hij heeft hun hier zelf ook het voorbeeld in gegeven (*1Th 2:9*).

Sommigen in Thessalonika werkten niet meer. Mogelijk gebruikten ze daar een vrome reden voor, bijvoorbeeld dat ze uitzagen naar de komst van de Heer. Hij kon immers elk moment komen? Waarom zou je je dan nog met aardse dingen bezighouden? Maar het gevolg is wel dat zij zich bezighouden met de zaken van anderen. Het is geestelijk niet gezond om passief uit te zien naar de komst van de Heer. Uitzien naar de komst van de Heer is prima, maar tegelijk moeten we ons werk doen, anders gaan we dingen doen waardoor we anderen geestelijk schade berokkenen.

V12. Je moet ook bedenken dat zij "*die buiten zijn*", ofwel de ongelovigen om je heen, naar je kijken. Zij zien hoe jij je leven invult. Het betekent een regelrechte schande voor de Naam van de Heer Jezus als ze zien dat jij met je armen over elkaar zit te niksen. En intussen maar verwachten dat anderen er wel voor zorgen dat het jou niet aan eten en drinken ontbreekt. Dat kan natuurlijk niet.

Juist in een werkring heb je gelegenheid te laten zien voor Wie je leeft en naar Wie je uitziet. De Heer Jezus prijst je dan gelukkig: “Gelukkig die slaaf, die zijn heer, als hij komt, zo bezig zal vinden” (Lk 12:43). Je mag in je dagelijkse bezigheden een geweldig middel zien om de leer van God, jouw Heiland, in alles te versieren (1Tt 2:9-10).

Broederliefde is alleen te vinden binnen de familie van God. Alle ongelovigen bevinden zich daarbuiten. Je hebt niets van hen nodig. Dat bedoel ik niet hoogmoedig, maar je geeft hun een verkeerd beeld van wat een christen is als je op kosten van anderen, de maatschappij, zou leven.

God heeft bepaald dat je moet werken voor je eten. Die opdracht gaf Hij al aan Adam. Die moest aan het werk om de zegen te kunnen genieten die God voor hem had (Gn 2:15). Na de zondeval heeft God het als een gebod gegeven (Gn 3:17).

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 4:9-12.

Verwerking:

Hoe is het met jouw broederliefde en hoe sta jij bekend bij ‘hen die buiten zijn’?

1 Thessalonicenzen 4:13-18

De Heer komt ons halen!

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

13 Maar wij willen niet dat u onwetend bent, broeders, wat betreft hen die ontslapen, opdat u niet bedroefd bent, zoals ook de overigen die geen hoop hebben. 14 Want als wij geloven dat Jezus is gestorven en opgestaan, evenzeer zal God ook de door Jezus ontslapenen met Hem brengen. 15 (Want dit zeggen wij u door [het] woord van [de] Heer, dat wij, de levenden die overblijven tot de komst van de Heer, de ontslapenen geenszins zullen vóórgaan. 16 Want de Heer Zelf zal met een bevelend roepen, met [de] stem van een aartsengel en met [de] bazuin van God neerdalen van [de] hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; 17 daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in [de] lucht; en zó zullen wij altijd met [de] Heer zijn. 18 Vertrouost daarom elkaar met deze woorden.)

V13. Paulus heeft de Thessalonicenzen al het een en ander verteld over de komst van de Heer. Ze hebben onderwijs gekregen over het feit dat de Heer Jezus met al Zijn heiligen zal komen (1Th 3:13). Maar hoe zal dat in zijn werk gaan? En dan de vraag over hen die al ontslapen zijn. Hoe zal het met hen gaan als de Heer nu zou komen? Stel je voor dat zij de komst van de Heer zouden missen!

Aan deze onwetendheid gaat Paulus een eind maken. Hij maakt daarmee ook een eind aan hun wanhoop. Ze zijn bedroefd, zoals er altijd droefheid is als een geliefde sterft. Maar als je geen hoop hebt, zoals de ongelovigen, is die droefheid een wanhopige, niet te troosten droefheid.

V14. Het antwoord laat ruimte voor verdriet, maar met een glorende hoop. Deze hoop is het gevolg van de opstanding van de Heer Jezus (1Pt 1:3). Daar wijst Paulus nu op. Want evenals Hij is opgestaan, zullen ook allen opstaan die in het geloof in Hem gestorven zijn. Samen met hen komt Hij terug.

Je vindt hier drie belangrijke geloofswaarheden:

1. Jezus stierf en is opgestaan.
2. Dat moet je *gelooven*, want anders ben je geen christen (Rm 10:9).
3. Hij komt terug en brengt dan allen mee die door Hem ontslapen zijn – hoe Hij dat zal doen, vertelt de apostel in de volgende verzen.

“*Ontslapen*” is een mooie uitdrukking. De gelovige sterft niet, maar ontslaapt omdat de dood van zijn kracht is beroofd. De dood is een dienaar geworden om de gelovige bij de Heer Jezus te brengen (Lk 23:43), om met Christus te zijn (Fp 1:23). Na het ontslapen bevindt de gelovige zich in een tussentoestand. Dat wil niet zeggen dat hij zich dan van niets bewust is, dat hij zich in een zogenaamde zienslaap zou bevinden. Dat is in strijd met de Schriftplaatsen die ik zojuist heb genoemd. Ook de geschiedenis in *Lukas 16*, waar de Heer Jezus ons een blik gunt in het hiernamaals (Lk 16:19-31), maakt glashelder dat de leer van de zienslaap een dwaallering is.

V15. Het zal een grote troost voor de Thessalonicenzen zijn geweest te horen dat hun geliefden weer met hen verenigd zullen worden door de opstanding. Dan blijft nog wel de vraag *hoe* de Heer Jezus met al Zijn heiligen zal terugkomen. Om die vraag te kunnen beantwoorden heeft Paulus een woord van de Heer gekregen, ofwel een openbaring.

In de *verzen 15-18*, die je een tussenzin kunt noemen, vertelt Paulus daarover. Het is iets dat in de tijd van het Oude Testament een verborgenheid was (1Ko 15:51-52). Kort gezegd vertelt hij dat de Heer Jezus met al Zijn heiligen – dat houdt in ook met jou en mij – kan

terugkomen naar de aarde omdat Hij voor die tijd al die heiligen in de hemel heeft opgenomen.

Voor de komst van de Heer Jezus naar de aarde was niet een speciaal woord van de Heer nodig. Daarover wordt in het Oude Testament al gesproken (*Zc 14:3-5*). Maar daar staat niets over de komst van de Heer om eerst de gemeente en de oudtestamentische gelovigen op te nemen. Daarover spreekt alleen het Nieuwe Testament.

Je vindt het

1. in *Johannes 14*, waar de nadruk erop ligt dat Hij persoonlijk komt (*Jh 14:1-3*);
2. in *1 Korinthiërs 15*, waar de nadruk erop ligt dat de levenden worden veranderd (*1Ko 15:51-57*);
3. in *Filippenzen 3* waar het gaat over de verlossing van het lichaam (*Fp 3:20-21*);
4. hier, in *1 Thessalonicenzen 4*, waar de nadruk ligt op het feit dat de ontslapenen erbij zullen zijn en zelfs de levenden zullen voorgaan, want zij zullen eerst opstaan (*verzen 15-18*).

Het blijkt wel dat Paulus in zijn dagen de komst van de Heer al verwachtte. Hij spreekt over *“wij, de levenden”*. Toch zijn er al vele eeuwen voorbijgegaan en de Heer is nog niet gekomen. Dat ligt er niet aan dat Hij traag is om Zijn belofte *“Ik kom spoedig”* in te lossen. Dat Hij nog niet is gekomen, is Zijn lankmoedigheid, omdat Hij niet wil dat mensen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen (*2Pt 3:9*).

Toch wil ook dat weer niet zeggen dat het nog eens een aantal eeuwen zal duren. Heel wat tekenen wijzen erop dat de Heer Jezus spoedig de draad met Zijn volk Israël weer zal opnemen. Voordat dit kan gebeuren, is het noodzakelijk dat de gelovigen worden opgenomen. Die gebeurtenis is dan wel helemaal dichtbij!

V16. Nu worden de gelovigen in dit gedeelte op een bijzondere manier gezien. Je stelt je misschien voor dat de Heer Jezus de gemeente

als Zijn bruid tot Zich neemt. Op zichzelf is dat natuurlijk ook waar. Maar ik zie dat dan toch anders voor me dan ik hier lees. Hier lees ik dat de Heer met “*een bevelend roepen*” de gelovigen tot Zich neemt. Zoiets doe je toch niet met een bruid? Dat doe je wel met gelovigen die hier worden voorgesteld als een leger van strijders. Op het commando van de Bevelhebber verlaten zij het strijdtoneel verlaat om de rust binnen te gaan.

Vind je het ook niet opmerkelijk dat in dit stukje wel vijf keer het woord “*Heer*” voorkomt? Dat geeft de verhouding aan die er is tussen allen die tot de gemeente behoren en hun Heer. De Heer Jezus is niet Heer van de gemeente, maar van iedere individuele gelovige. En wie worden allemaal door de Heer opgeroepen? Alle gelovigen die tot de gemeente behoren en alle gelovigen van het Oude Testament.

Ik denk dat “*de stem van een aartsengel*” speciaal betrekking heeft op de gelovigen van Israël. Er is in de Bijbel slechts van één aartsengel sprake en dat is Michaël (*Jd 1:9*). Hij staat op een bijzondere manier in verbinding met Israël (*Dn 10:13,21; 12:1*).

En dan hoor je nog “*de bazuin van God*”. Net als het bevelend roepen is ook dit een spraakgebruik dat bij een leger past. In het Romeinse leger klonken drie bazuinen. De eerste bazuin betekende: ‘Alles inpakken’; de tweede bazuin: ‘In gelid gaan staan om af te marcheren’; de derde en laatste bazuin: ‘Voorwaarts, mars!’

De bazuin van God is de laatste bazuin. De stilte van God wordt verbroken. Het moment van de intocht in de hemel van allen die van Hem zijn, kan plaatsvinden. Het roepen, de stem en de bazuin zijn de begeleidende geluiden voor de komst van “*de Heer Zelf*”. Prachtig is dat: de Heer *Zelf*. Hij stuurt niet Zijn voornaamste engel of een machtige vorst, nee, Hij komt *Zélf*.

Zijn eerste handeling is het laten opstaan van de doden in Christus. Zo machtig is Hij (*Fp 3:20-21*). Hij heeft Zijn kracht getoond door

Zijn overwinning over de dood. Hij stond op uit de dood (*Rm 1:4*). Het is ermee als met David die Goliath heeft verslagen. Naar aanleiding van zijn overwinning wordt over hem gezongen dat hij zijn tienduizenden heeft verslagen (*1Sm 18:7*). Hij had er maar één verslagen, maar wie zo'n vijand verslaat, verslaat het grootste leger.

Hij, Die de dood heeft overwonnen, zal ook allen die de dood zijn ingegaan, uit de dood doen opstaan. Hier is het nog beperkt tot de "doden in Christus". Alle ongelovige doden zullen opstaan aan het einde van het duizendjarig vrederijk (*Op 20:5*) om voor de grote, witte troon te verschijnen en geoordeeld te worden (*Op 20:11-15*).

V17. Op Zijn bevelend roepen (*vgl. Jh 5:28-29; 11:43*) komen ze allen uit de plaatsen waar ze zich bevinden, hoe verspreid de afzonderlijke lichaamsdelen of lichaamselementen ook zijn. De macht van Zijn roepstem voegt alle elementen en delen samen en geeft er een nieuwe verschijningsvorm aan. Die nieuwe verschijningsvorm krijgen ook de levende gelovigen. Over die verandering spreekt Paulus hier niet. Dat doet hij in *1 Korinthiërs 15 (1Ko 15:51-57)*. Je hebt beide gedeelten nodig om te zien wat er gaat gebeuren als de Heer komt.

Vervolgens zullen de opgestane en de levend veranderde gelovigen samen worden "opgenomen". Met dit woord 'opgenomen' hangt de gedachte samen van 'plotseling met kracht wegrukken en van de ene naar de andere plaats brengen'.

En dan vindt die geweldige ontmoeting met de Heer plaats "in de lucht", in het gebied tussen hemel en aarde. De lucht is het terrein van de satan en zijn demonen (*Ef 2:2*). In hun machtsgebied vindt het plaats. De Heer komt ons daar tegemoet.

"En zó zullen wij altijd met de Heer zijn." Je mag er zeker van zijn dat je nooit meer van Hem gescheiden zult worden. Nooit zal er meer een situatie ontstaan waarbij je in geloof, zonder Hem te zien en beproefd door kwade machten, je weg hoeft te gaan. De strijd is voorbij. De rust is gekomen.

V18. Door elkaar te wijzen op de spoedige komst van de Heer moedigen we elkaar aan om de strijd vol te houden tot het ogenblik dat onze dienstdag erop zit.

Maranatha! – dat betekent: de Heer komt!

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 4:13-18.

Verwerking:

Verwacht jij dagelijks de Heer?

1 Thessalonicenzen 5:1-4

De dag van de Heer

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Maar wat de tijden en de gelegenheden betreft, broeders, hebt u niet nodig dat u geschreven wordt. 2 Want u weet zelf nauwkeurig dat [de] dag van [de] Heer komt als een dief in [de] nacht. 3 Wanneer zij zullen zeggen: Vrede en veiligheid, dan zal een plotseling verderf over hen komen zoals de barensnood over een zwangere, en zij zullen geenszins ontkomen. 4 Maar u, broeders, bent niet in [de] duisternis, zodat die dag u als een dief zou overvallen; ...

De gelovigen in Thessalonika weten nu dat de ontslapen gelovigen er ook bij zullen zijn wanneer de Heer Jezus op aarde zal komen om te gaan regeren. Zij weten daarbij nu ook dat de Heer Jezus eerst Zelf neerdaalt, dat Hij alle gelovigen tegelijk tot Zich neemt, dat er een bijzondere ontmoeting in de lucht plaatsvindt en dat Hij al de Zijnen meeneemt naar Zijn woonplaats, de hemel. Vanaf die vereniging in de lucht zullen de Zijnen altijd met Hem zijn.

V1. Als dit is vastgesteld, kan Paulus verdergaan met zijn onderwijs over de komst van de Heer naar de aarde. Daarover is het, zo zegt hij, niet nodig dat hij hun schrijft. Over “de tijden en de gelegenheden” hebben ze onderwijs ontvangen en daarover staat ook genoeg in het Oude Testament.

‘Tijden en gelegenheden’ hebben betrekking op de aarde. De eerste verwijzing daarnaar staat in *Genesis 1*, waar duidelijk blijkt dat het met de aarde te maken heeft (*Gn 1:14*). De aarde is het terrein waarop alle profetische voorzeggingen in vervulling zullen gaan. De gemeente en de opname ervan zijn nergens onderwerp van de profetie. Dat komt omdat de gemeente bij de hemel hoort.

Zowel met 'tijden' als met 'gelegenheden' wordt een bepaalde tijdspanne bedoeld. Ze komen samen ook nog voor in *Handelingen 1* (Hd 1:7; vgl. Dn 2:21; Pr 3:1). Het zijn begrippen die elkaar aanvullen. Er is echter een opmerkelijk verschil.

Bij 'tijden' gaat het om tijdsduur, om iets wat na verloop van tijd gebeurt. In het Grieks wordt het woord *chronos* gebruikt. Je herkent het woord in ons woord 'chronometer', een apparaat om mee te meten hoe lang iets heeft geduurd. Zo lees je in *Galaten 4* dat in "de volheid van de tijd" (*chronos*) God Zijn Zoon zond (Gl 4:4). Dat betekent dat de Heer Jezus op aarde is gekomen, nadat er een bepaalde tijd verstreken was en God de tijd gekomen achtte voor het zenden van Zijn Zoon.

Bij 'gelegenheden' gaat het niet om tijdsduur, maar om wat een bepaalde tijd kenmerkt, om het karakter van die tijd. In het Grieks wordt hier het woord *kairos* gebruikt. Zo is er een tijd dat de mens zonder wet leefde (Rm 5:13). Na verloop van tijd gaf God door Mozes Zijn volk de wet en leefden zij daaronder (Jh 7:19). De volken liet Hij in "de tijden van de volken" (Lk 21:24) hun eigen gang gaan.

Die verschillende tijdspannen, die soms na elkaar liggen en soms samenlopen, hebben allemaal een eigen kenmerk. Elke tijd heeft duidelijk gemaakt wie de mens is en dat hij volkomen faalt in het dienen van God. Al deze verschillende tijden lopen uit op de "volheid der tijden" (meervoudsvorm van *kairos*) (Ef 1:10). Dat is de tijd van het duizendjarig rijk die zal worden gekenmerkt door vrede omdat dan de Vredevorst zal regeren. Dan zullen "de tijden (meervoudsvorm van *kairos*) van verkwikking komen" (Hd 3:19).

V2. Over de tijd die zal aanbreken als de Heer Jezus op aarde zal komen, verkeren ze niet in het ongewisse. Daarvan zijn ze "nauwkeurig" op de hoogte gebracht. Lukas gebruikt het woord 'nauwkeurig' voor zijn onderzoek naar de geschiedenis van de Heer Jezus (Lk 1:3). Mattheüs gebruikt het om aan te geven hoe indringend Herodes bij de wijzen informeert over de ster die zij hebben gezien (Mt 2:7). De

Heilige Geest gebruikt het om te beschrijven hoe Apollos “de dingen betreffende Jezus” leert en dat Priscilla en Aquila Apollos “de weg van God nauwkeuriger” uitleggen (Hd 18:25-26). Zo gebruikt Paulus het hier voor zijn onderwijs aan de Thessalonicenzen. Ten slotte wordt het ook nog gebruikt door Paulus voor de wandel van de gelovige (Ef 5:15).

Samenvattend kun je zeggen dat je *nauwkeurig* de Schriften moet onderzoeken, *nauwkeurig* de Schriften moet onderwijzen en *nauwkeurig* moet zijn in je gehoorzaamheid aan wat je uit de Schriften hebt geleerd.

“De dag van de Heer” is niet alleen het ogenblik dat de Heer Jezus komt om te oordelen, maar de hele periode waarin Hij het voor het zeggen heeft in tegenstelling met de tijd waarin de mens het voor het zeggen heeft. Die tijd begint als de gemeente is opgenomen. Dan zal Hij eerst Zijn oordelen over de aarde laten gaan. Een uitvoerige en indrukwekkende beschrijving daarvan vind je in *Openbaring 6-18*. Vervolgens komt, zo lees je in *Openbaring 19*, de Heer Jezus dan Zelf met al Zijn heiligen naar de aarde om de restanten van het kwaad te oordelen. Daarna zal Hij Zijn vredesrijk oprichten.

Als jij uitzielt naar Zijn komst voor de gemeente, komt Hij voor jou niet “als een dief in de nacht”. Een dief komt altijd plotseling, onverwacht en ongewenst. De wereld ziet niet naar Hem uit. De ongelovigen willen ook helemaal niet naar Hem uitzien. Je merkt het als je erover spreekt dat Hij komt om de wereld te oordelen. Dan beginnen ze te spotten (2Pt 3:3-4).

V3. In hun vermetelheid spreken ze over “vrede en veiligheid” (vgl. Jr 6:14; 8:10-11; 14:13; Ez 13:10,16). Deze schijnvertoning voeren ze op omdat ze in hun verwaandheid vertrouwen op hun technologische verworvenheden en vooruitgang. Men meent alles onder controle te hebben. Maar achter hun stoere taal – ze “zeggen”, ze praten zichzelf moed in – gaat een enorme angst voor de toekomst schuil (Lk 21:25-26).

Deze angst zal niet ongegrond blijken te zijn. Maar als aan mensen die daar eerlijk over zijn, de enige grond voor hoop wordt voorgesteld, geloven ze ineens toch liever dat het allemaal zo erg niet is. Dan overschreeuwen ze liever hun gevoelens van angst met hun inbeelding van vrede die ze zich eigen hebben gemaakt. Het verderf zal plotseling over hen komen. Ze zullen alles verliezen wat het leven voor hen betekenis gaf. Dit plotselinge verderf komt uit de hemel, wanneer de Heer Jezus verschijnt om alle kwaad te oordelen, maar ook eerder al in de inleidende oordelen na de opname van de gemeente.

Aan dit oordeel zal geen ontkomen mogelijk zijn. *Vers 3* sluit er dreigend mee af. Niemand zal zijn of haar oordeel ontgaan. God weet volmaakt en in detail wat ieder mens heeft gedacht en gedaan. Hij zal het overtuigende bewijs ervan leveren, zodat ieder die onder Zijn oordeel valt, de rechtvaardigheid ervan zal moeten erkennen. Alle onrecht dat ooit is begaan, zal zijn rechtvaardige straf krijgen. Jij, en iedere gelovige, mag weten dat Christus het oordeel voor het begane onrecht droeg. Zij die hun zonden niet willen erkennen, zullen het oordeel zelf ondergaan omdat ze hebben geweigerd de weg te gaan die tot hun behoud zou voeren.

De vergelijking met "*de barensmood over een zwangere*" duidt aan dat het om een tijd van smart en pijn gaat. Zo zal het de ongelovigen vergaan als de Heer Jezus met Zijn oordelen begint. Er zal voor hen geen mogelijkheid zijn eraan te ontkomen, zoals een zwangere vrouw niet aan de barensweeën ontkomt. Tegelijk is hieraan voor zwaarbeproeft gelovigen in die tijd het bemoedigende vooruitzicht verbonden van nieuw leven na de smarten (*vgl. Mi 4:9-10*). Het geloof mag weten dat God deze barensweeën zendt, opdat er vrucht voor Hem van de aarde tevoorschijn zal komen.

V4. Met dit vers begint, ingeleid door de woorden "*maar u*", een serie scherpe tegenstellingen. Ze verduidelijken het verschil tussen de gelovigen die worden opgenomen en de ongelovigen die op aarde achterblijven. De gelovigen zijn zonen van het licht en zonen van

de dag tegenover de nacht en de duisternis; gelovigen waken en zijn nuchter tegenover slapen en dronken zijn; de gelovigen zijn bestemd tot behoudenis en niet tot toorn.

In het woord *“broeders”* klinkt weer die hartelijke verbondenheid van de apostel met de Thessalonicenzen door. Hij wil graag hun hart bereiken. Na de schildering van de komende ‘dag van de Heer’ en de verschrikkingen die deze dag voor de ongelovigen met zich mee zal brengen, bemoedigt hij hen nu.

Zij zijn niet van de duisternis, waarmee een sfeer wordt aangegeven waar elk licht ontbreekt. Het licht van Gods genade heeft hen bestraald en ze zijn op de hoogte van Zijn plannen. Daardoor zijn ze voorbereid en zal die dag hen niet als een dief overvallen. Door het onderwijs dat ze hebben ontvangen, eerst mondeling en nu verder door deze brief, weten ze dat ze niet meer op aarde zijn als die dag aanbreekt.

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 5:1-4.

Verwerking:

Wat kun jij al vertellen over Gods handelen met de wereld? Ben je er al mee bezig (geweest) dit ‘nauwkeurig’ na te gaan?

1 Thessalonicenzen 5:5-11

Waken en nuchter zijn

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

...; 5 want u bent allen zonen van [het] licht en zonen van [de] dag. Wij zijn niet van [de] nacht of van [de] duisternis. 6 Laten wij dus niet slapen zoals de overigen, maar laten wij waken en nuchter zijn. 7 Want zij die slapen, slapen 's nachts en zij die dronken zijn, zijn 's nachts dronken. 8 Maar laten wij die van [de] dag zijn, nuchter zijn, terwijl wij [het] borstharnas van [het] geloof en [de] liefde aangedaan hebben, en als helm [de] hoop van [de] behoudenis; 9 want God heeft ons niet bestemd tot toorn, maar tot [het] verkrijgen van [de] behoudenis door onze Heer Jezus Christus, 10 Die voor ons is gestorven, opdat wij, hetzij wij waken, hetzij wij slapen, samen met Hem leven. 11 Daarom, vermaant elkaar en bouwt elkaar op, zoals u ook doet.

V5. De dag van de Heer zal hen niet overvallen. Dat staat vast. Dat betekent niet dat ze er klaar voor zijn als die dag komt, maar dat ze niet meer op aarde zullen zijn als hij komt. Ook jij mag zeker weten dat je niet door de grote verdrukking zult gaan. Deze conclusie mogen de Thessalonicenzen trekken, en jij met hen, omdat zij allemaal, zonder uitzondering, “zonen van [het] licht en zonen van [de] dag” zijn. In de Bijbel is iemand een zoon als hij of zij het karakter van iets draagt of als het hem of haar kenmerkt. Zo zijn er “zonen van de donder” (Mk 3:17) en is er een “zoon van [de] vertroosting” (Hd 4:36).

Hier spreekt Paulus over jouw positie als gelovige. Als je daarover nadenkt, is dat enorm bemoedigend. Ga maar na: door het evangelie ben je uit de atmosfeer van de duisternis overgebracht in Gods wonderbare atmosfeer van licht (1Pt 2:9). Je kwam als zondaar in Gods licht. Dat licht overtuigde je (2Ko 4:6). Je kwam erdoor tot bekering. Nu wandel je in het licht (1Jh 1:7) en is het licht ook in jou. Je

bent een zoon van het licht geworden, dat wil zeggen dat het licht nu in je leven zichtbaar is. Een zoon straalt de kenmerken van zijn Vader uit. Is deze verbinding met de Vader niet iets groots? Hoewel je in de wereld leeft die in de duisternis ligt, ben je zelf niet in de duisternis, maar ben je *"licht in de Heer"* (Ef 5:7-8).

Je bent ook een zoon van de dag die nog moet komen. Voor de wereld betekent de dag van de Heer oordeel, maar voor jou betekent het een periode van ongekende vrede. Die vrede zie je nog niet om je heen, maar die mag je wel al in je hart hebben. Je weet wat je te wachten staat, wat er gaat gebeuren. De nacht is de tegenhanger van de dag, zoals de duisternis staat tegenover het licht. Je bent niet van de nacht. Je hoort niet meer bij een manier van leven waar voor God geen plaats is. Het 'nachtleven' is voor jou afgelopen. Dat kun je ook toepassen op allerlei activiteiten die je stiekem deed. Je hele leven is nu voor iedereen doorzichtig. Je hebt niets meer te verbergen, toch?

V6. Door de overgang van *"u"* naar *"wij"* identificeert Paulus zich tactvol met zijn lezers. Wat voor hen geldt, geldt ook voor hem. Hij betreft zichzelf in de vermaning niet te slapen, zoals de overigen. Met *"de overigen"* doelt hij op de ongelovigen (vgl. 1Th 4:13). Na de positie te hebben vastgesteld spreekt hij nu over de praktijk van de gelovige. Als je een zoon van het licht en van de dag bent, behoor je ook zo te wandelen. De gelovigen moeten zich in hun karakter en wandel duidelijk onderscheiden van de ongelovigen.

De ongelovigen *"slapen"*. Daarmee geeft Paulus aan dat deze mensen totaal onverschillig tegenover de geestelijke werkelijkheden staan. Daartegenover staat *"waken"*. Dat is een toestand van geestelijke oplettendheid die zich niet laat verrassen door een onverhoedse aanval. Je bevindt je in een alarmfase. Je moet ook *"nuchter"* zijn, dat wil zeggen vrij van bedwelmende middelen die voor een vertekend beeld van de werkelijkheid zorgen. Je moet je geen rad voor de ogen laten draaien door indrukwekkende redeneringen waardoor je voor een verkeerde zaak enthousiast wordt. Beoordeel een verschijnsel

nuchter, aan de hand van de Bijbel, en laat je niet beetnemen door de misleidingen van de vijand.

V7. Wie slaapt, is zich van geen naderend onheil bewust. Wie waakt, let niet alleen op de bewegingen van de vijand, maar kijkt ook uit naar de komst van de Heer. “Slapen” en “dronken zijn” horen bij de nacht en zijn werken van de duisternis. Slapers hebben geen weet van de morgenster en zij die dronken zijn, hebben er geen aandacht voor, beneveld en verdoofd als ze zijn. Beiden kunnen de tijd waarin ze leven niet onderscheiden. De wereld is dronken, beneveld door invloeden die uit de afgrond komen, waar de demonen huizen.

Door de moderne communicatiemiddelen worden ideeën, invloeden en leefwijzen met enorme snelheid geraffineerd de samenleving ingepompt. Mensen die avond aan avond aan de televisie hangen, ondergaan een sluipende hersenspoeling. Denk alleen al eens aan het woord ‘evolutie’. Dat is met grote kracht de gedachten van de mens binnengedrongen. Zonder bekering is het er niet meer uit weg te krijgen.

V8. De gelovige loopt groot gevaar aan deze ontwikkeling ten prooi te vallen. Toch ben je niet aan deze ontwikkeling uitgeleverd. Je kunt er weerstand tegen bieden. Dat kun je niet in eigen kracht. In dit vers lees je welke middelen je ten dienste staan. Eerst word je weer op je positie gewezen. Je bent van de “dag”. Daarna word je eraan herinnerd dat je “nuchter” moet zijn. Zo ben je geestelijk evenwichtig en in staat om het gevaar juist in te schatten.

Vervolgens krijg je een wapenrusting aangereikt. De beschrijving van de wapenrusting is ontleend aan *Jesaja 59*, waar de Messias in een wapenrusting wordt voorgesteld (*Js 59:17; vgl. Rm 13:12; Ef 6:13-18*). Het betreft een door de Heer Zelf beproefde wapenrusting.

De christen wordt voorgesteld als soldaat, en dat niet op de paradeplaats, maar in actieve dienst. Je bevindt je in een oorlog. De satan zal er alles aan doen om je vertrouwen op Gods liefde aan het wankele te brengen door je hart te bestoken met twijfel over de liefde

van God in de weg die Hij met je gaat. Kijk of het “borstharnas” nog goed zit. Als je het borstharnas, dat gemaakt is van “geloof en liefde”, hebt aangedaan, zullen zijn pogingen niet slagen.

Het borstharnas beschermt je hart, waaruit “de uitingen van het leven” zijn (Sp 4:23). Neem je in je hart voor de vijand niet toe te staan dat hij je geloof in God, dat wil zeggen je vertrouwen in God en in Zijn liefde voor jou, verandert in wantrouwen. Als hij je aanvalt, citeer dan bijbelteksten, bijvoorbeeld *Hebreeën 11:1* en *1 Johannes 4:8,16* (*Hb 11:1; 1Jh 4:8,16*).

De “helm” beschermt je hoofd, je denken. De helm is gemaakt van “[de] hoop van [de] behoudenis”. De satan zal er alles aan doen dat jij alleen aan hier-en-nu denkt, aan je baan en je vakantie, alsof het allemaal prima is op aarde. Als je maar niet uitzielt naar de toekomst, naar de tijd dat de Heer Jezus komt om de volle behoudenis op aarde te brengen. Kijk even na of je helm ook nog goed zit. Houd de vijand voor dat jouw leven in het teken staat van de komst van de Heer Jezus en dat je al je activiteiten in dat licht wilt bezien.

Je ziet dat je wapenrusting bestaat uit de drie uitingen van het christelijk leven – geloof, liefde en hoop – die we ook in *1 Thessalonicenzen 1* zien (*1Th 1:3*). Daar zijn het kenmerken van het alledaagse leven. Hier zijn het wapens die de vijand op afstand houden als hij met zijn listen en aanvallen op je afkomt.

V9. Gods toorn is niet voor jou bestemd omdat God jou niet voor Zijn toorn bestemd heeft. Gods toorn zal jou niet treffen. Daar mag je zeker van zijn. In plaats daarvan ben je bestemd om de behoudenis te verkrijgen. Het betreft een behoudenis waaraan je nog geen deel hebt. Ben je dan nog niet behouden? Je bent behouden door het geloof (*Ef 2:8*). Er hoeft geen enkele onzekerheid te zijn dat je nog verloren zou kunnen gaan. Wie eenmaal een kind van God is, is dat voor eeuwig.

De behoudenis waarover Paulus het hier heeft, belicht een ander aspect. Hij heeft het hier over het moment dat alle gelovigen deel

zullen krijgen aan het volle resultaat van het werk van de Heer Jezus. In dat resultaat zullen we delen wanneer Hij de gemeente heeft opgenomen en samen met de gemeente weer naar de aarde is gekomen om hier te regeren. We hebben dan een verheerlijkt lichaam, waarin de zonde niet meer aanwezig is.

V10. Om ons daaraan deel te laten krijgen is de Heer Jezus plaatsvervangend voor ons gestorven. Hij gaf Zijn leven vrijwillig, waardoor Zijn dood voor ons het middel is geworden om deze dingen te krijgen. Door Zijn dood mag je weten dat je met Hem leeft. Niet straks pas, maar nu al.

Het *“waken”* en *“slapen”* waarover het in dit verband gaat, is geestelijk bedoeld en slaat alleen op gelovigen. Je kunt bij ‘waken’ denken aan de levende gelovigen en bij ‘slapen’ aan de gestorven of ontslapen gelovigen. Het *“samen met Hem leven”* is het deel van iedere gelovige. De dood heeft daar geen enkele invloed op.

V11. Met het oog op de dreigende gevaren past niet de houding van Kaïn, die zei: *“Ben ik de hoeder van mijn broer?”* (Gn 4:9). Gelovigen moeten elkaar vermanen en door onderwijs uit Gods Woord opbouwen. Niemand mag zich daaraan onttrekken. Ze zijn daarvoor op elkaar aangewezen. Dit is een van de uitingen van gemeenschap die we vandaag ook hard nodig hebben. Zij deden dat. Doen wij het ook?

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 5:5-11.

Verwerking:

Herken jij in jouw omgeving bepaalde gevaren? Hoe zit jouw wapenrusting?

1 Thessalonicenzen 5:12-14

Erkenning en zorg

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

12 Wij nu vragen u, broeders, hen te erkennen die onder u arbeiden en u leiding geven in [de] Heer en u terechtwijzen, 13 en hen zeer hoog te achten in liefde om hun werk. Houdt vrede onder elkaar. 14 En wij vermanen u, broeders, wijst de ongeregelden terecht, vertroost de kleinmoedigen, ondersteunt de zwakken, weest lankmoedig jegens allen.

V12. In vers 11 heeft Paulus de gelovigen opgeroepen elkaar te vermanen. Ieder heeft een verantwoordelijkheid naar de ander. Gelovigen hebben daarin allen een gelijke taak, die wel verschillend wordt uitgevoerd omdat iedere gelovige verschilt van de andere gelovige. Om dit geheel van verschillen in goede banen te leiden heeft de Heer leiders in de gemeente gegeven.

Deze leiders zijn geen door mensen gekwalificeerde leiders. In de Bijbel zul je nergens vinden dat mensen een theologische opleiding nodig hebben om leiding te mogen of te kunnen geven. Nee, de leiders die de Heer geeft, zijn door Hem Zelf gevormd in Zijn leerschool. Die leerschool is de praktijk van elke dag. Zij zullen in hun werk laten zien dat zij christen zijn en in hun vrije tijd bijbelstudie doen. Hun gezin zullen ze goed besturen.

Er wordt gevraagd leiders te erkennen. Dan moet je ze wel herkennen. De criteria zijn eenvoudig. In de eerste plaats zijn ze “*onder*”, dat is te midden van, de gelovigen bezig (*Hd 20:28; 1Pt 5:1*). Ze matigen zich geen hogere plaats aan dan de andere gelovigen. Een tweede kenmerk is dat zij “*arbeiden*”. Het zijn hardwerkende gelovigen, die zich inzetten voor de gemeente en daarbij heel wat afzien.

Vervolgens blijkt uit hun leidinggeven dat zij dat doen “*in de Heer*”. Dat legt er de nadruk op dat zij zich onderworpen weten aan het

gezag van de Heer. Zij geven leiding op een manier dat iedere gelovige zich aan de Heer onderwerpt en niet aan hen.

Het laatste kenmerk dat hier wordt genoemd, is dat zij de gelovigen "terechtwijzen". Dit houdt in dat zij het denken van de gelovigen rechtzetten als dat is afgeweken van het Woord. Daarom zullen zij de gelovigen 'trainen' in het Woord, zodat het Woord rijkelijk in hen zal wonen (*Ko 3:16a*). Zo zullen de gelovigen in staat zijn elkaar te onderwijzen en te vermanen (*vers 11; Ko 3:16b*).

Ben jij geestelijk geoefend om zulke leiders te herkennen, te erkennen en te waarderen? Als je in je beoordeling andere criteria hanteert, als je bijvoorbeeld opleiding en welsprekendheid of het bezit van een zeker charisma mee laat wegen, zul je door de Heer gegeven leiders niet erkennen. Het gaat niet om jouw smaak, maar of je ernaar verlangt in alles de wil van de Heer te doen. Dan zul je daarbij graag door zulke leiders geholpen willen worden. Zij zijn vertrouwd met Gods Woord en willen je denken daarmee in overeenstemming brengen. Erkenning van door de Heer gegeven gezag is een van hulpmiddelen waardoor je op de juiste koers blijft.

V13. Als dat ook jouw wens is, zul je hen bijzonder respecteren. Je zult hen liefhebben vanwege het werk dat zij doen. Over je persoonlijke voorkeur wordt hier met geen woord gerept. Die doet er ook niet toe. Hen liefhebben vereist een geestelijke instelling, want een terechtwijzing roept snel verzet op. Iemand liefhebben die jou wijst op iets wat je niet goed ziet of niet goed doet, is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Als je hart niet onderworpen is aan het Woord van de Heer, zul je niet aan deze opdracht kunnen voldoen.

Dan is het met de "*vrede onder elkaar*" ook gedaan. Er ontstaat tweedracht en scheiding. De harmonie verdwijnt. Vrede onder elkaar (*Mk 9:50; 2Ko 13:11*) kun je alleen bewaren als je bereid bent de minste te zijn en de laagste plaats in te nemen. Verdeeldheid, ruzie, zich boven de ander stellen, jaloersheid, partijzucht zijn allemaal uitstekende mogelijkheden om de vrede onder elkaar tot een onmogelijk-

heid te maken. De liefde erkent niet alleen het werk van God in de arbeider, maar ziet de ander ook in de tegenwoordigheid van God. Als je zo naar de ander kijkt, zal je eigen wil niet werkzaam worden en blijft de vrede onder elkaar gehandhaafd. Het is tegelijk de basis om aan de opdracht in het volgende vers te voldoen.

V14. Als er vrede is onder elkaar, is het juiste geestelijke klimaat aanwezig om zorg te besteden aan hen die dat nodig hebben. De vermaning of aansporing daartoe is nu nog even hard nodig als toen. Vanwege het toenemende individualisme, ook in de geloofsbeleving, wordt er nauwelijks meer aandacht aan deze vermaning geschonken, laat staan dat ernaar wordt gehandeld. Ik hoop dat jij je erdoor laat aanspreken.

Er worden drie groepen specifiek genoemd en als vierde is er een woord met betrekking tot allen. Belangrijk is dat elke groep de specifiek voor die groep nodige zorg krijgt. Zo moet je ongeregelden niet vertroosten en zwakken niet terechtwijzen.

De eersten die aandacht nodig hebben, zijn *“de ongeregelden”*. Dat zijn mensen die ‘uit de pas lopen’, mensen die een loopje nemen met hun verantwoordelijkheden als christen. Ze lanceren met enige regelmaat voorstellen die niet uit de Schrift, maar uit hun eigen overleggingen komen. Als deze voorstellen besproken worden, brengt dat de gelovigen niet dicht bij de Heer en bij elkaar, maar komen er juist spanningen en verwijdering. Ook hun gedrag kan ongeregeld zijn, door bijvoorbeeld stelselmatig niet te werken en samenkomsten van de gelovigen te verzuimen. Op terechte bevelen reageren ze weerspanning.

Christenen die ongeregeld wandelen, zijn vaak wel actief in andere dingen, waardoor ze een vertekend beeld laten zien van wat een christen is. In dit wanordelijke gedrag moeten ze gecorrigeerd of terechtgewezen worden. Het doel daarvan is dat ze zich weer geregeld of ordelijk gaan gedragen. Dan zullen ze weer een goed getuigenis kunnen geven van Christus naar Wie ze zich noemen.

Dan zijn er “de kleinmoedigen”. Dat zijn christenen die, als het een beetje tegenzit, de moed snel laten zakken. Ze worden ontmoedigd zodra er kritiek op hen wordt geuit, ze zijn bang voor vervolging, bezorgd over de toekomst, voelen zich falen in het volgen van de Heer. Je mag hen nooit in de steek laten. Dat zou een extra klap voor hen betekenen, waardoor ze misschien wanhopig zouden worden en het volgen van de Heer helemaal zouden opgeven. Bemoedig hen, spreek hun moed in. Vertel hun dat beproevingen dienen om hun geloof sterker te maken. Zij hebben medegevoel en begrip nodig en goed onderwijs.

Je mag voor deze taak opzien naar de Heer Jezus. Hij is op volmaakte wijze met de kleinmoedigen omgegaan. Je vindt dat op een treffende manier in *Jesaja 42*. In “het geknakte riet” en “de uitdovende vlaspit” die daar worden genoemd (*Js 42:3*), herken je de kleinmoedigen.

In het ‘geknakte riet’ kun je het gebroken hart zien, een hart dat is vertrappt door ruwe behandeling. Het gevaar bestaat dat ze niet alleen in de wereld, maar ook in de gemeente als niets worden geacht. Maar de Heer is in staat van dit geknakte riet een muziekpijp te maken of een meetstok voor het nieuwe Jeruzalem (*Op 21:15*).

De ‘uitdovende (of: walmende) vlaspit’ geeft nauwelijks licht en warmte en is ook niet meer in staat een ander aan te steken. Soms brandt de liefde in het hart zo zwak, dat alleen Hij Die alle dingen weet ook weet dat er toch nog een sprankje liefde aanwezig is. Zo kon Hij Petrus in zeven weken veranderen van een bijna gedoofte vlam tot een vlam die op de Pinksterdag drieduizend zielen in vlam zette.

“De zwakken” zijn de krachtelozen. Sommige gelovigen zijn zwak omdat ze de wil van God niet kennen. Anderen hebben niet de moed om God te vertrouwen. Weer anderen hebben niet de kracht om zich te verzetten tegen bepaalde behoeften van het lichaam. Ook zijn er die een bepaald denkpatroon over het dienen van God niet kunnen doorbreken en voelen zich daardoor zwak in hun getuigenis.

De zwakken zijn vaak zwak door verkeerd onderwijs uit Gods Woord. Zij menen aan bepaalde voorwaarden te moeten voldoen om zich door God geaccepteerd te voelen. Laat hen uit Gods Woord zien dat ze aangenaam gemaakt zijn in de Geliefde (*Ef 1:6*) en laat hun dat voelen. Jij kunt Gods liefde tastbaar voor hen maken door een arm om hen heen te slaan en hen te ondersteunen in hun christen zijn.

Ten slotte krijg je de opdracht om *“lankmoedig jegens allen”* te zijn. Dit is een oproep om je geduld, je zelfbeheersing, te bewaren met elk van de voorgaande groepen. Dat is wel belangrijk. Door je geduld te verliezen verlies je je ongeregelde broeder, je kleinmoedige broeder en je zwakke broeder. En dat is niet de bedoeling. In het besteden van zorg moet je gaan voor de volle winst en die is dat in het leven van je broeder, in welke geestesgesteldheid hij ook is, de Heer Jezus weer de centrale plaats krijgt.

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 5:12-14.

Verwerking:

Op welke wijze geef jij inhoud aan deze verzen?

1 Thessalonicenzen 5:15-18

Verblijden, bidden, danken

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

15 Ziet toe dat niet iemand een ander kwaad met kwaad vergeldt, maar jaagt altijd naar het goede <én> voor elkaar én voor allen. 16 Verblijdt u altijd. 17 Bidt onophoudelijk. 18 Dankt in alles, want dit is [de] wil van God in Christus Jezus jegens u.

V15. Ken jij de verleiding om kwaad dat jou is aangedaan met kwaad te vergelden? Dan ben je geen uitzondering. Het zit ons in het bloed om zo te reageren. Er staat dan ook niet voor niets dat we erop moeten toezien dat dit niet gebeurt. Het betekent dat je er attent op moet zijn niet onverwachts toch die ander kwaad te doen omdat hij of zij jou kwaad heeft gedaan. Het kan zomaar in een reflex gebeuren, als een automatische reactie.

Als je onder de wet zou leven, was er begrip voor op te brengen. Het staat zelfs in de wet als een voorschrift dat de ander met gelijke munt moet worden betaald – hoewel je dat niet zelf mag doen, maar door de rechter moet worden bepaald (*Ex 21:23-24*). Maar je hoort nu bij Christus en een dergelijke handelwijze past niet bij Hem zoals Hij nu is (*Mt 5:38-39*). Het maakt daarbij niet uit of die ander een gelovige of een ongelovige is. De Thessalonicenzen leden onder de vervolging door ongelovige landgenoten en ondervonden veel kwaad van hen. Ze mochten niet uit wraak en vergelding terugslaan (*Rm 12:19-21; 1Pt 3:9*). Zo reageren zou de geest van Lamech openbaren (*Gn 4:23-24*).

Na wat je niet moet doen, hoor je vervolgens wat je wel moet doen: jagen naar het goede. En dat altijd, niet zomaar een keertje, maar in alle gevallen. En niet een zwakke poging, maar met inzet van al

je kracht ernaar jagen. Jagen heeft iets volhardends. Wat zouden er veel problemen voorkomen of overwonnen kunnen worden als we altijd naar het goede jaagden. Dan ben je er niet op uit iemand geestelijk te beschadigen of lichamelijk te verwonden, maar wil je de ander integendeel helpen en van nut zijn.

Je wilt dat de ander voordeel van jou heeft, dat het contact met jou iets oplevert wat van blijvende waarde is. Die ander is weer zowel de gelovige – dat ligt opgesloten in de woorden “voor elkaar” – als de ongelovige – dat ligt opgesloten in de woorden “voor allen”. Het is Gods verlangen voor Zijn kinderen dat elk contact dat zij met een ander hebben, een zegen voor die ander zal betekenen naar geest, ziel en lichaam. Een vriendelijk woord of gebaar en een helpende hand kunnen bij de ander leed verzachten, moed en kracht geven, dankbare gevoelens bewerken. Deze opstelling vraagt zelfverloochening, maar je lijkt daarin dan wel op de Heer Jezus.

V16. Nadat Paulus over hun houding, zorg en inzet naar anderen toe heeft gesproken, wijst hij op wat hen persoonlijk behoort te kenmerken. De kenmerken zijn blijdschap (*vers 16*), gebed (*vers 17*) en dankzegging (*vers 18*).

“Verblijdt u altijd.” ‘Altijd’ wil zeggen op welk tijdstip dan ook en ongeacht de omstandigheden. Er is altijd reden om je te verblijden. Zelfs verdrukking en beproeving zijn een aanleiding tot blijdschap (*Jk 1:2*). Je verblijdt je niet over nare omstandigheden, maar terwijl je erin zit, verblijdt je je in de Heer (*Ps 34:2; Fp 4:4*). Als je naar de Heer kijkt, aan Hem denkt, komt er blijdschap. Hij staat boven de omstandigheden. Hij weet er wel raad mee als jij het soms niet meer ziet zitten.

Blijdschap hoort bij de vrucht van de Geest (*Gl 5:22*). De Heer Jezus spreekt over “Mijn blijdschap”, waarvan Hij wil dat die in jou is, zodat je een volkomen blijdschap zult kennen (*Jh 15:11*). Die blijdschap is je deel als je in Zijn geboden blijft, dat is als je doet wat Hij in Zijn Woord zegt.

Blijdschap is geen gevoel van extase, maar komt door gemeenschap met Hem. Ik heb een christen horen zeggen dat je verdrietige en pijnlijke ervaringen het zwijgen op moet leggen door lofprijzing. Dat soort blijdschap kent de Bijbel niet. Dan heb je meer aan wat Paulus zegt: *“Als bedroefd, maar altijd blij”* (2Ko 6:10a). Droefheid vindt haar aanleiding in de tijdelijke dingen, blijdschap vindt haar aanleiding in eeuwige dingen en moet daarom niet te dempen zijn.

V17. Dat een christen niet ongevoelig is voor ellende en nood, blijkt uit het tweede kenmerk, het gebed. Vanwege de altijd aanwezige nood luidt de opdracht: *“Bidt onophoudelijk.”* De Heer Jezus moedigt daartoe nadrukkelijk aan (Lk 18:1-7). Je mag bidden voor je eigen behoeften en je mag bidden voor wat anderen nodig hebben. Je mag bidden tot de Vader (Ef 3:14) en je mag bidden tot de Zoon (Hd 7:59). Nergens lees je over een gebed tot de Heilige Geest.

Je mag overal bidden. Voor de christen bestaan geen bijzondere gebouwen waar hij naar toe zou moeten gaan om te kunnen bidden. Als je op een plaats bent waar je je niet vrij voelt om te bidden, moet je je afvragen of je wel op de juiste plaats bent. Je mag tijdens al je bezigheden bidden, zoals Nehemia dat deed (Ne 2:4). Als je bezig bent met dingen waardoor je je verhinderd voelt om te bidden, zou het kunnen zijn dat je met verkeerde dingen bezig bent. Van Gods kant is de toegang tot de troon van de genade nooit gesloten. Je mag er vrijmoedig heen gaan (Hb 4:16). Hij staat altijd voor je klaar om naar je te luisteren.

Zie je wel hoeveel aansporingen er zijn om onophoudelijk te bidden? Bidden moet zijn als ademen: je doet het zonder erbij stil te staan, maar je merkt het direct als je je adem inhoudt. Het komt erop neer dat je als kind van God leeft in een gezindheid die wordt gekenmerkt door gebed. De Heer Jezus is ook in dit kenmerk het volmaakte Voorbeeld (Ps 109:4). Hij leefde op aarde altijd in bewuste gemeenschap met God, waar Hij Zich ook bevond en in welke omstandigheden Hij ook verkeerde. Je mag Hem hierin navolgen.

V18. Je bent opgeroepen je altijd te verblijden en onophoudelijk te bidden. Nu hoor je de aansporing: *“Dankt in alles.”* Als je eens nadenkt over alles wat God je heeft gegeven, zul je steeds meer redenen zien om te danken. Kun jij iets opnoemen wat je niet van Hem hebt gekregen? Bij de mensen van de wereld kom je dat niet tegen. Ze zullen, als ze beleefd zijn, ‘dank je wel’ zeggen als ze iets krijgen, maar er is bij hen geen dankbaarheid tegenover God.

Alles wat de moderne, autonome mens bezit, heeft hij verworven door er hard voor te werken of te menen dat hij er recht op heeft. Het kan best zijn dat hij er hard voor heeft gewerkt, maar hij denkt niet aan Wie hem daarvoor de kracht en de capaciteiten heeft gegeven.

De oproep is om *“in alles”* te danken (vgl. Ef 5:20). Daarbij kun je denken aan ‘in alle omstandigheden’. Als er beproeving komt door ziekte of werkeloosheid of financiële nood, kun je in die omstandigheden toch je oog richten op de Heer en Hem ervoor danken dat Hij je moeilijkheden kent. Je zult dan ervaren dat Hij in de moeilijkheden bij je komt. Je doet ervaringen van Zijn nabijheid op die je anders niet had gekend. Je gaat er bijna automatisch voor danken. Toch gaat het er niet om dat de omstandigheden dank bewerken, maar dat je actief in die omstandigheden de Heer gaat danken, voor bijvoorbeeld dat het Hem niet uit de hand loopt.

De Heer wil je leren danken. Je kunt het je eigen maken door je erop toe te leggen. Net zoals nood leert bidden, leert nood ook danken. Alleen gaat bidden in die situatie ons gemakkelijker af dan danken.

De Heer Jezus is ook hierin het grote Voorbeeld. Als Zijn hele dienst tevergeefs lijkt te zijn, wanneer de steden waarin Zijn meeste krachten zijn gebeurd, Hem afwijzen, horen we Hem zeggen: *“Ik dank U, Vader”* (Mt 11:20-26).

Onder het belang van deze drie kenmerkende uitingen van de christen – verblijden, bidden, danken – wordt nog eens een dikke streep gezet door de toevoeging dat dit *“de wil van God”* is. Het is niet maar

een vrijblijvend advies. Het is de wil van God *“in Christus Jezus”*, wat kan betekenen: zoals je in Christus Jezus ziet hoe Gods wil gedaan moet worden. De Heer Jezus is jouw leven. Daardoor is het mogelijk dat in jouw leven Gods wil zichtbaar wordt, zoals die ook in het leven van de Heer Jezus zichtbaar werd, toen Hij op aarde was.

Ook nu Hij in de hemel is, is Hij bezig met het doen van de wil van God. Je mag ook naar Hem kijken, zoals Hij in de hemel is. Hij is daar voor jou en zet Zich onvermoeibaar voor jou in. Door naar Hem te kijken zul je veranderd worden naar Zijn beeld (2Ko 3:18). Dan zal Zijn kracht in jouw leven zichtbaar worden, omdat je dan zult leven als een blijde, biddende en dankbare christen.

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 5:15-18.

Verwerking:

Waarover zou jij wel wat blijer kunnen zijn en waarvoor en wanneer zou je wel wat meer kunnen bidden en danken?

1 Thessalonicenzen 5:19-28

Laatste vermaningen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

19 *Blust de Geest niet uit.* 20 *Veracht [de] profetieën niet, 21 maar beproeft alles, behoudt het goede.* 22 *Onthoudt u van elke vorm van kwaad.* 23 *Moge nu de God van de vrede Zelf u geheel en al heiligen en moge geheel uw geest en ziel en lichaam onberispelijk worden bewaard bij de komst van onze Heer Jezus Christus.* 24 *Hij Die u roept, is getrouw; Hij zal het ook doen.* 25 *Broeders, bidt <ook> voor ons.* 26 *Groet al de broeders met een heilige kus.* 27 *Ik bezweer u bij de Heer, dat de brief aan alle <heilige> broeders wordt voorgelezen.* 28 *De genade van onze Heer Jezus Christus zij met u. <Amen.>*

V19. Het verblijden, bidden en danken, waarover het in de voorgaande verzen gaat, geldt voor alle gelovigen, maar het moet wel in ieders *persoonlijke* leven praktijk zijn of worden. In de komende verzen volgen enkele aansporingen die de gelovigen *gemeenschappelijk* betreffen en waarbij de nadruk ligt op iets *niet* doen. In de eerste plaats klinkt de oproep: “*Blust de Geest niet uit.*” Bij het woord ‘uitblussen’ denk je onwillekeurig aan vuur (*Mt 12:20; Hb 11:34*). In *Handelingen 2* wordt de komst van de Heilige Geest in de gemeente verbonden met vuur (*Hd 2:3*).

De Heilige Geest woont in iedere gelovige. Het is ook de bedoeling dat de Heilige Geest iedere gelovige kan gebruiken. De gelovige mag iemand zijn door wie de Heilige Geest Zich uit, door wie Hij Zich openbaart. Iedere gelovige heeft een genadegave van de Geest ontvangen (*1Ko 12:4-11*). Die genadegaven zijn niet gegeven om er niets mee te doen. Die moeten tot uiting komen tot zegen voor de medegelovigen.

De Geest wordt uitgeblust als genadegaven geen ruimte krijgen. Dat kan gebeuren als tijdens de samenkomst van een gemeente alles in handen van één man, de dominee of pastoor, ligt. Het gebeurt ook als door traditie slechts bepaalde broeders aan de dienst deelnemen of als er afspraken worden gemaakt over het verloop van de dienst. Nog een effectief 'blusmiddel' is het spuien van liefdeloze kritiek op het uitoefenen van een gave.

Er zijn nog enkele andere uitdrukkingen die iets zeggen van een bepaalde houding tegenover de Heilige Geest. Zo lees je over

1. 'liegen tegen de Heilige Geest (Hd 5:3), waaruit blijkt dat Hij een Persoon is;
2. 'de Heilige Geest *bedroeven*' (Ef 4:30), dat is bij jezelf, als je zondigt;
3. 'de Heilige Geest *weerstaan*' (Hd 7:51), dat doet het ongeloof als het zich verzet tegen het werk van de Heilige Geest;
4. het '*lasteren* van de Geest' (Mt 12:24-32), dat doet de afvallige, die tegen beter weten in het werk van de Heer Jezus toeschrijft aan de satan.

V20. Het tweede woord van vermaning voor de gemeente luidt: "*Veracht [de] profetieën niet.*" Met 'profetieën' worden hier niet voorzeggingen of uitspraken over de toekomst bedoeld. Het is het vertellen van dingen die een mens niet door natuurlijke middelen te weten kan komen (vgl. Mt 26:68). Profeteren is het spreken van Gods Woord, waardoor de luisteraar zich in Gods tegenwoordigheid geplaatst voelt.

Het is meerdere keren gebeurd dat iemand die naar Gods Woord luisterde, zei: 'Het lijkt wel of de spreker mij kent, want hij zegt precies wie ik ben en wat ik heb gedaan.' Toch kende de prediker die persoon helemaal niet, maar dat is de uitwerking van Gods Woord op het geweten van iemand die luistert naar Gods Woord (1Ko 14:3,24-25).

Het is dan ook zeker ernstig als de profetieën worden veracht, want het is in werkelijkheid het verachten van God en Zijn Woord. Verachten gebeurt ook als gelovigen meer aandacht hebben voor de *manier* waarop gesproken is dan voor de *inhoud* van wat gesproken is. Ze hebben geen boodschap aan Gods boodschap. Ik hoop dat jij niet op die manier in de samenkomst zit.

V21. Je zit er trouwens niet als consument. In plaats van verachten, moet je 'beproeven', dat wil zeggen dat je moet testen wat er wordt gezegd met het doel je een oordeel te vormen (1Ko 14:29). Je norm om dat te doen is niet je gevoel, maar het Woord van God. Dat houdt in dat je bij de les moet blijven en dat je moet weten te onderscheiden tussen het kaf en het koren. Het kaf mag je achterlaten, het koren, "*het goede*", mag je meenemen en moet je behouden.

Neem een voorbeeld aan Ruth. Zij verzamelde aren op het veld van Boaz, klopte de gerst eruit en bracht die naar haar schoonmoeder (Ru 2:17-18). Je kunt dit toepassen op een toespraak die je hebt gehoord. Haal eruit wat je heeft aangesproken en deel dat met anderen, in plaats van negatief te praten over alles wat je niet beviel. Dat betreft vaak dingen die te maken hebben met zwakheden in het spreken.

Een ander geval is het als er verkeerde leringen worden gebracht. Dan geldt niet dat je het goede er maar uit moet pikken en het verkeerde kunt laten liggen. Daarover moet je wel praten. Eerst met de persoon zelf, en als die niet wil luisteren, ook met anderen (Mt 18:15-20).

V22. Laat er ook een grote afstand zijn tussen jou en het kwaad. Dit kwaad kan zitten in een bepaalde handelwijze, maar ook in leringen. Het kan zich in vele en stiekeme vormen voordoen. Zorg ervoor dat je er ver vandaan blijft. Wees geen medewerker van het kwaad in welke vorm dan ook. Bederf je getuigenis niet door bijvoorbeeld te gaan naar gelegenheden waar jij als christen niet thuishoort, of door

dingen te zeggen die niet uit de mond van een christen horen te komen.

V23. Het grote doel van alle voorgaande vermaningen en oproepen is 'heiliging'. God als "de God van de vrede" werkt hieraan en geeft je er de kracht voor. Hij wil dat elk deel van jouw wezen, dat wil zeggen "geest en ziel en lichaam", "geheel" aan Hem is toegewijd. Door je *lichaam* breng je tot uitdrukking wie je bent. Dat is wat de mensen van je zien. Daardoor maak je hun duidelijk wat je geest en ziel bezighoudt. Je *ziel* heeft te maken met je gevoelens, je emoties, je beleving bij wat je hoort en ziet. Door je *geest* ben je in staat omgang te hebben met God en sta je boven de dieren die geen geest hebben en om die reden ook geen bewustzijn van God hebben.

Elk van de drie aspecten van je menszijn is doel van de aanvallen van de satan. Paulus wenst dat de God van de vrede je ervoor zal bewaren dat ze onder de invloed van de satan komen. De aanvallen van de satan op je geest zijn bedoeld om je in je aanbidding en gebedsleven te storen. Zijn aanvallen op je ziel spelen in op je wensen en emoties. Met zijn aanvallen op je lichaam wil hij het klaar zien te spelen dat je met je lichaam het verkeerde doet.

Vanaf Eden is de satan daar op uit (*Gn 3:6*). Deze aanvallen gaan nog steeds door. De wereld is daarbij zijn vaste bondgenoot (*1Jh 2:16*). Aan zijn vervloekte activiteiten komt een einde bij de komst van onze Heer Jezus Christus. Dan zijn er geen aanvallen van de satan meer te vrezen en is de heiliging volmaakt.

V24. Tot dat ogenblik aanbreekt, mogen we rekenen op de onwankelbare trouw van God. Hij heeft ons tot dit leven in gemeenschap met Hem geroepen. Hij zal ons in Zijn trouw terzijde staan bij het in praktijk brengen van het voorgaande en ons veilig naar onze eindbestemming brengen. Wat Hij belooft, doet Hij. Wat een zekerheid!

V25. De trouw van God komt ook tot uiting in de steun die we elkaar als broeders en zusters kunnen geven. De krachtigste steun is wel dat we voor elkaar bidden. Paulus vraagt de Thessalonicenzen

dat voor hem te doen. Hij vertrouwt op God, maar dat maakt hem niet onafhankelijk van zijn broeders en zusters. Hij en zijn metgezellen zien zichzelf niet als superchristenen die het allemaal wel alleen afkunnen en de hulp in de gebeden van zulke pasbekeerden niet nodig hebben. Hij beleeft de band van liefde en genegenheid en waardeert hun gebeden hoog.

V26. Na zijn verzoek om hun gebeden vraagt hij zijn groeten over te brengen aan al de broeders. Groeten zijn uitingen van verbondenheid. De kus was toen de gebruikelijke groet. Het is geen voorschrift om alleen op deze manier de verbondenheid te uiten. Het hoofddoel is liefde te tonen aan hen die een even kostbaar geloof hebben ontvangen. Partijzucht mag daarbij niet voorkomen – vandaar “al” de broeders. Ook mogen met de ‘kus’ geen grenzen worden overschreden tussen de geslachten – vandaar “heilige” kus. Christelijke liefde en verbondenheid kunnen ook door een vriendelijk woord of hartelijke handdruk worden geuit.

V27. Niet alleen zijn groeten gaan naar alle gelovigen, ook zijn brief is voor alle gelovigen. Iedere gelovige in Thessalonika, en iedere gelovige nu, moet de inhoud van de brief horen. Er mag geen onderscheid worden gemaakt. Gods Woord is niet voor een select groepje, maar voor iedere gelovige. De brief – en dat geldt voor Gods Woord in zijn geheel – bevat geen vriendelijke raad of aanbevelingen van een reizende prediker, maar je hoort er de stem van God in die zich richt tot hart en geweten.

V28. Paulus besluit zijn brief met een wens. Het is zijn verlangen dat jij je bewust zult zijn van de Goddelijke genade die je is bewezen. Dan zul je ongetwijfeld leven met het oog gericht op de komst van de Heer Jezus, het hoofdthema van deze brief (*vgl. 1Pt 1:13*).

Lees nog eens 1 Thessalonicenzen 5:19-28.

Verwerking:

Hoe denk jij al de genoemde vermaningen te gaan opvolgen?

Andere publicaties

Op de website www.oudesporen.nl staan onder het menu 'Artikelen' en het submenu 'Auteurs -> Ger de Koning' de volgende commentaren en publicaties:

1. De serie 'Toegelicht en toegepast', een commentaarreeks van de bijbelboeken van het Oude Testament.
2. De 'Zie-serie', een commentaarreeks van de vier Evangelieën en *Handelingen*.
3. De 'Rotsvast-serie', een commentaarreeks met een verklaring van de nieuwtestamentische bijbelboeken vanaf de *brief aan de Romeinen* tot en met *Openbaring*. Deze serie heeft tot doel hen die jong zijn in het geloof te helpen bij het lezen en leren begrijpen van Gods Woord.
4. Publicaties over diverse onderwerpen.

Van diverse Nederlandse publicaties zijn vertalingen in andere talen beschikbaar.

Alle commentaren en publicaties zijn vrij te downloaden als pdf bestand en als e-book.

Als er een ISBN wordt vermeld, is de publicatie ook in boekvorm te bestellen. Dat kan door op het betreffende ISBN te klikken. Voor een Nederlandse publicatie verschijnt www.uitgeverijdaniel.nl. Deze publicatie kan ook via de christelijke boekhandel worden besteld. Voor een in het Duits vertaalde publicatie met een ISBN verschijnt de Duitse website www.daniel-verlag.de.

De Nederlandse commentaren en een aantal in het Duits en Engels vertaalde commentaren staan ook op www.kingcomments.com. Bijbelboeken en verzen kunnen eenvoudig en snel worden benaderd. De commentaren kunnen worden gelezen op elk beeldscherm, van pc tot smartphone. Meer info staat onder 'Informatie' op de site. Het is raadzaam die eerst te lezen.

